

- ◆ Cha Giuse Trần Việt Hùng, St. Nicholas of Tolentine
- ◆ Cha Gioakim Nguyễn Minh Toàn, VS - Giáo xứ Holy Cross, San Jose
- ◆ Cha Phêrô Maria Bùi Công Minh và quý cha Linh Hưởng: cha Phêrô Võ Tá Đê, cha Giacôbê Maria Nguyễn Xuân Thu, CRM, cha Tôma Vũ Mạnh Hiền cùng quý anh chị em trong nhóm cầu nguyện Canh Tân Đặc Sủng Thánh Linh và Lòng Thương Xót Chúa Lafayette online
- ◆ Mẹ Bề Trên & Quý Soeurs thuộc Dòng The Poor Clares of Los Altos, Immaculate Heart Monastery, Los Altos Hills, CA
- ◆ Các Soeurs Dòng Tiểu Muội thánh Teresa Hải Đồng Giêsu, CST và Cộng đoàn giáo xứ St John Vianney RC Church, NY
- ◆ Quý Cha, quý Soeurs Dòng Xitô, Sacramento, CA
- ◆ Quý Soeurs thuộc Dòng Mến Thánh Giá Quy Nhơn
- ◆ Sr. Immaculata Đào Thị Thu Thủy, OP. Houston, TX
- ◆ Quý Tu sĩ Nam Nữ
- ◆ Quý Cộng Đoàn Đức Mẹ Fatima & Đoàn Liên Minh Thánh Tâm, Giáo Xứ St. Martin
- ◆ Hội Legio Marie
- ◆ Hội Đồng Hương Hương Phương Nam & Bắc Cali
- ◆ Nhóm Canh Thức Cầu Hồn Giáo Xứ Đức Mẹ La Vang, San Jose
- ◆ Quý Anh Chị Ca Đoàn Fatima, Giáo Xứ St. Martin cùng quý Anh Chị thuộc các ca đoàn Fiat, Hồng Ân và Đồng Tâm.
- ◆ Quý thân bằng quyến thuộc & bạn hữu xa gần

Đã giúp đỡ, thăm viếng, cầu nguyện, phân ưu và hiệp dâng Thánh lễ tiễn đưa người thân yêu của chúng con là:

Ông Cố Gioan Baotixita Cao Như Thế

Đến nơi an nghỉ cuối cùng.

Nguyện xin Thiên Chúa ghi nhận tấm lòng bác ái đầy yêu thương mà quý vị đã dành cho người đã khuất và gia đình chúng con. Xin Người ban muôn ơn lành trên quý Đức Cha, quý Cha và toàn thể quý vị. Trong lúc tang gia bối rối, chúng con không tránh khỏi những điều thiếu sót, xin quý Đức Cha, quý Cha và toàn thể quý vị niệm tình tha thứ.

Tang gia chúng con đồng cúi đầu bái tạ.

== CÁO PHÓ ==

Trong niềm tin vào Chúa Giêsu Kitô Phục Sinh,
Gia đình chúng tôi vô cùng đau buồn thương tiếc kính tin đến
Quý Đức Cha, quý Cha, quý Tu sĩ Nam Nữ, quý Cụ, quý Ông Bà,
quý thân bằng quyến thuộc, quý bạn hữu xa gần:

Thân Phụ, Nhạc Phụ, Ông Nội, Ông Ngoại, Ông Cố của chúng tôi là:

Ông Cố GIOAN BAOTIXITA CAO NHƯ THẾ

Sinh ngày 3 tháng 01 năm 1931 tại Hương Phương, Quảng Phương, Quảng Trạch, Quảng Bình, Việt Nam
Cựu Sinh Viên Sĩ Quan khóa I Hiện Dịch Đặc Biệt Quân Trường Đổng Đế Nha Trang
Nguyên Thiếu Tá Quân Đội Việt Nam Cộng Hòa
Đệ Ngũ Đẳng Bảo Quốc Huân Chương
Tinh Đoàn Trưởng Tinh Đoàn Cán Bộ Xây Dựng Nông Thôn Đà Nẵng
Trưởng Ty Nhân Dân Tự Vệ Đà Nẵng
Đã được Chúa gọi về vào lúc 11:49 sáng thứ Ba, ngày 14 tháng 04 năm 2026
(nhằm ngày 27 tháng 02 năm Bính Ngo)
tại Kaiser Permanente Santa Clara Medical Center, California, USA

Hưởng Thọ 95 tuổi

Lịch Trình Tang Lễ:

- **Nghi Thức Phát Tang:** 9:00 AM - Friday, 05/08/2026
Nhà Quàn **Darling & Fischer - Garden Chapel**
471 E. Santa Clara St, San Jose, CA 95122 – (408) 998-2226
- **Thăm Viếng:** 10:00 AM - 8:00 PM - Friday, 05/08/2026
Nhà Quàn **Darling & Fischer - Garden Chapel**
- **Nghi Thức Di Quan:** 8:00 AM - 9:00 AM, Saturday, 05/09/2026 – Thăm viếng lần cuối & Di Quan
Từ Nhà Quàn Darling & Fischer đến St. Martin Church
- **Thánh Lễ An Táng:** 10:00 AM - Saturday, 05/09/2026
Thánh Đường St. Martin
590 Central Ave, Sunnyvale, CA 94086 – (408) 729-0101
- **Nơi an nghỉ cuối cùng:** **Nghĩa Trang Gate Of Heaven**
22555 Cristo Rey Dr, Los Altos, CA 94024 – (650) 428-3730

TANG GIA ĐỒNG KÍNH BÁO

- Trưởng Nam:** - Cao Đức Thắng, vợ Đặng Thủy Hoa và các con, cháu, chắt - California
- Thứ Nam:** - Cao Đức Thống, vợ Bùi Thị Hồng và các con, cháu, chắt - California & Việt Nam
- Thứ Nam:** - Linh mục Victor Cao Đức Trọng, CSJB - Hội Dòng Tiểu Đệ Thánh Gioan Tẩy Giả - New York
- Thứ Nam:** - Cao Đức Tánh, vợ Trần Thị Kim Phụng và các con, cháu, chắt - Texas
- Trưởng Nữ:** - Cao Thị Thu Thủy, chồng Võ Tấn Cảnh và các con, cháu, chắt - California & Việt Nam
- Thứ Nữ:** - Cao Thị Anh Trâm, chồng Nguyễn Công Quả và các con, cháu, chắt - California
- Thứ Nam:** - Cao Đức Thanh, vợ Võ Vũ Thủy Vân và các con - California
- Út Nam:** - Cao Đức Tài, vợ Trần Thị Anh Thư và các con - California
- Thứ Nữ:** - Cao Thị Ngọc Thạch và các con - California
- Út Nữ:** - Cao Thị Minh Nguyệt, chồng Đinh Quang Minh và các con - California

*Xin Quý vị hiệp ý dâng lời cầu nguyện, xin Chúa xót thương đón nhận
linh hồn **Gioan Baotixita** sớm về hưởng Nhan Thánh Chúa*

****Cáo Phó này thay thế Thiệp Tang - Xin Miễn Phúng Điếu****

Chủ tế:

Linh mục Cao Đức Trọng, CSJB

Readers:

1st Reading: **Cao Đức Thắng**

2nd Reading: **Cao Thị Ngọc Thạch**

Responsorial - Đáp Ca:

Trần Thị Anh Thư

Prayers of the faithful:

Cao Đức Tài

Gifts Presentation - Dâng Của Lễ:

Cao Hoàng Vy

Đình Thúy Vy Vivian

Cao Minh Tú Diana

Theresa Vũ

Alta servers - Giúp Lễ:

Nguyễn Công Đức

Đình Quốc Huy Daniel

Cao Thiên Hưng

Đình Quốc Văn Dillan

Vũ Thiên

Eulogy & Note of Gratitude:

Lời Từ Biệt: **Cao Đức Thống**

Cảm Tạ: **Lm. Cao Đức Trọng**

Pall Bearers:

Cháu Đích Tôn Cao Hoàng Linh (Di ảnh)

Cao Hoàng Vũ

Cao Hoàng Nam

Cao Thiên Nhật

Cao Nguyên Khôi

Cao Phong Ryan

Nguyễn Công Danh

Đình Quốc Trường Allen

Đình Quốc Tuấn Chris

Cảm Tạ

Với tâm tình tri ân và cảm mến từ đáy lòng, chúng con xin chân thành ghi ơn:

- ◆ Most Reverend Robert Brennan, Bishop of Brooklyn, New York
- ◆ Đức Cha Anphong Nguyễn Hữu Long, Giám mục Giáo phận Vinh
- ◆ Đức Cha Giuse Châu Ngọc Tri, Giám mục Giáo phận Lạng Sơn Cao Bằng
- ◆ Đức Cha Phêrô Nguyễn Văn Viên, Giám Mục phụ tá Giáo Phận Vinh
- ◆ Cha Benedict Liang, CSJB & Cha Gioan Baotixita Trần Anh Thư, CSJB: Bề Trên và Phó Bề Trên Tổng Quyền Dòng Tiểu Đệ Thánh Gioan Tẩy Giả
 - Thầy Peter Li, CSJB - Phó Bề Trên Tỉnh Dòng Đức Ái - Bắc Mỹ và Canada
 - Cha Vincent Thăng Nguyễn, CSJB (Cha Tuấn), Chánh xứ St John Vianney RC Church, NY
 - Cha Joseph Zheng, CSJB, Giáo xứ St. John Vianney, NY
 - Cha Vincent Đoàn DePaul, CSJB (Cha Bình)
 - Cha Ansgar Phạm Tĩnh (Florida)
 - Cha Vincentius Đỗ Đức Toán (NY)
 - Cha Vitus Nguyễn Hoà (NY) cùng Quý Cha và các bạn trong CSJB Reunion
- ◆ Cha Giuse Nguyễn Văn Thư
- ◆ Cha Ambrosio Nguyễn Văn Sĩ, OFM
- ◆ Cha Anphonso-Cecilia Nguyễn Đức Duy, Linh mục Phụ tá Giáo Xứ St. Martin, Sunnyvale, CA
- ◆ Cha Thomas Lê Trung Khuê
- ◆ Cha Phêrô Nguyễn Công Chánh, SJ
- ◆ Cha Vincentê Nguyễn Đình Truyền, Giáo Xứ Đức Mẹ La Vang, San Jose
- ◆ Cha Vincentê Đặng Thanh Tĩnh, Chánh xứ Giáo Xứ St Thomas of Canterbury, San Jose
- ◆ Cha Nguyễn Phi Long, CSsR và Tân Linh Mục Phaolô Nguyễn Xuân Vinh, CSsR, Houston, TX (16.05.2026) cùng quý Tu sĩ trong Hội Dòng Chúa Cứu Thế, Houston, TX
- ◆ Cha Giuse Nguyễn Thanh Khiết - Cha Giuse Bùi Văn Đồng - Cha Giuse Trần Văn Kiểm - Cha Martin Nguyễn Lâm - Cha Phêrô Nguyễn Văn Long - Cha Matthew Nguyễn Khắc Hy, cùng quý Anh Em trong Gia Đình Gioan, Đà Nẵng.
- ◆ Cha Gioan Nguyễn Vũ Việt - Thư ký Liên Đoàn Công Giáo Việt Nam tại Hoa Kỳ
- ◆ Cha Phêrô Trần Quân, Fordham University, NY
- ◆ Cha Stephan Huy Trần, Orcam - Giáo xứ Church of the Transfiguration Tarry Town - NY
- ◆ Cha JB Hạnh Phạm, SJ - Fordham Formation, NY

Kính thưa Ông,

Dù chúng ta chưa biết nhau lâu, nhưng con luôn trân trọng những khoảng thời gian chúng ta ở bên nhau. Từ những buổi họp mặt gia đình dịp Lễ Tạ ơn, Giáng Sinh và Năm Mới hàng năm, ông luôn dành thời gian hỏi thăm sức khỏe con và cùng con nhâm nhi vài ly. Mỗi lần con đến thăm nhà, ông đều luôn rót rượu cho chúng con. Đã lâu rồi con không có một người ông bên cạnh, và ông đã lấp đầy khoảng trống đó một cách thật tự nhiên bằng chính con người của ông - một người vui tính và tuyệt vời. Con cảm ơn ông, mong ông yên nghỉ. Một ngày nào đó, chúng ta sẽ lại cùng nhau nâng ly ông nhé!

Với lòng yêu kính,

*Cháu rể của ông,
Tánh Lê

Dear Grandpa The,

We have not known each other for long, but I have always appreciated the time we spent together. From our annual Thanksgiving, Christmas, and New Year's family events, you always took the time to ask how I was doing and share a few drinks with me. Every time I visited your house, you would always pour us a glass of wine. I haven't had a grandparent figure in a long time, and you easily filled that role just by being you, a funny and awesome person. Thank you, and rest well. We will meet again someday for more drinks!

With love,

*Your grandson-in-law,
Tánh Lê

Nghi Thức Thánh Lễ An Táng

(Tiếp Đón quan tài ở cuối thánh đường)

Lm. Nguyễn xin ân sủng và bình an của Thiên Chúa, Cha chúng ta và của Chúa Giêsu Kitô ở cùng anh chị em.

Đ. Và ở cùng Cha.

(Linh mục rảy nước thánh rồi đọc)

Lm. Xin Chúa làm phép thi thể của ông **Gioan Baotixita Cao Như Thế**, với nước thánh nhắc nhở Bí Tích Rửa Tội như Thánh Phaolô viết: "Tất cả chúng ta đã chịu Phép Rửa Tội trong Đức Giêsu Kitô, tức là đã chịu phép Rửa trong sự chết của Người. Và nếu chúng ta đã cùng chịu mai táng với Người, bởi được thanh tẩy trong sự chết của Người, để như Đức Kitô nhờ vinh hiển Chúa Cha mà sống lại từ cõi chết thế nào, thì cả chúng ta cũng được tái sinh trong đời sống mới như vậy. Vì nếu chúng ta được liên kết với Người trong cùng một cái chết, giống như cái chết của Người, thì chúng ta cũng được hợp nhất với Người trong sự sống lại giống như vậy."

(Linh Mục đặt chiếc khăn trắng trên quan tài nhắc nhở chiếc áo trắng ngày chịu phép Rửa tội)

Trong ngày lãnh nhận Bí Tích Rửa Tội, tôi tớ Chúa là ông **Gioan Baotixita Cao Như Thế**, đã mặc lấy Đức Kitô, vậy xin cho ông cũng được mặc áo vinh quang trong ngày Đức Kitô đến.

(Ca Nhập Lễ: Thánh Lễ Cuối Cùng)

Thánh Lễ Cuối Cùng

Hoa Phượng Vi

Từ Cháu Ngoại Christopher:

Con sẽ luôn nhớ mãi cách Ông Ngoại chào đón con bằng một nụ cười ấm áp và một cái bắt tay thật chặt, cùng câu nói “Hi Tuấn!”. Lần nào cũng vậy, điều đó luôn làm con cảm thấy mình được chào đón và yêu thương. Một cử chỉ thật giản dị, nhưng lại có ý nghĩa vô cùng lớn lao với con.

Ông thực sự là chỗ dựa vững chắc của cả gia đình, và Ông luôn có cách để gắn kết tất cả mọi người lại với nhau. Những khoảnh khắc cả nhà quây quần, ngập tràn tiếng cười và tình yêu thương, tất cả đều là nhờ có Ông.

Dù giờ đây Ông không còn ở bên chúng con nữa, nhưng những kỷ niệm mà Ông để lại sẽ sống mãi trong tim chúng con.

Con cảm ơn Ông Ngoại vì tất cả mọi điều. Ông gửi lời chào Bà Ngoại giúp con nhé. Chúng con yêu và nhớ Ông Bà rất nhiều.

Christopher Tuấn Đình

I will always remember ông ngoại for the way he greeted me, with a warm smile and a firm handshake, saying “Hi Tuấn!” It made me feel welcomed and loved every single time. It was such a simple gesture, yet it meant everything.

He was truly the anchor of our family and always found a way to bring everyone together. The moments we shared, filled with family, laughter, and love, were possible because of him.

Although he is no longer with us, the memories he gave us will live in our hearts forever.

Thank you for everything, ông ngoại. Please say hi to bà ngoại for me. We love and miss you both very much.

Christopher Tuấn Đình

and hand me a few more—ones he had hidden in his room. It didn't matter if they were perfectly sweet or a little bland, full of seeds, or even if the squirrels had gotten to them first. To me, they were perfect. I was always excited, proud even, to eat the dragonfruit that Grandpa had saved for me, carefully wrapped in newspaper, a detail I still don't fully understand, but one I'll never forget. Looking back, I realize those small moments were never really about the fruit. They were about thoughtfulness. About remembering someone. About love, expressed in the quietest, most consistent ways.

Grandpa loved his family deeply. He always looked forward to every holiday and occasion, because it meant having everyone together in the same room. Even if we had to squeeze into one small apartment, it never really mattered. Those gatherings were always joyful, and more often than not, a little chaotic in the best way. As our family grew larger, Grandpa grew older. But even if he did not always say it, he loved nothing more than simply watching all of us together. Whatever harmless or ridiculous game we came up with, he would sit nearby and observe from a distance, simply being present in the middle of it all. Looking back, I realize that was his way of being part of everything. Not always in words, but in presence.

Grandpa may not have been a celebrity in the traditional sense. But to us, and to everyone whose lives he touched, he was someone deeply respected, deeply cherished, and impossible to forget. I will always carry those walks, lessons, gatherings, and thoughtful gestures with me. At church, I was once introduced simply as Ông Thế's grandchild. Now I understand how much weight that name carried. I will always be proud to be his grandchild, not just because of who he was, but because of how he made people feel—at church, at home, and in every small moment in between.

Your granddaughter,
Cao Hoàng Vy

Phụng Vụ Lời Chúa

Bài Đọc I - (Kn 3:1-9)

Lời Chúa trong sách Khôn Ngoan

Linh hồn những người công chính ở trong tay Chúa, và đau khổ sự chết không làm gì được các ngài. Đối với con mắt người không hiểu biết, thì hình như các ngài đã chết và việc các ngài từ biệt chúng ta, là như đi vào cõi tiêu diệt. Nhưng thật ra các ngài sống trong bình an. Và trước mặt người đời, dầu các ngài đã chịu khổ hình, lòng cậy trông của các ngài cũng không chết. Sau một giây lát chịu khổ nhục, các ngài sẽ được vinh dự lớn lao: vì Chúa đã thử thách các ngài như thử vàng trong lửa, và chấp nhận các ngài như của lễ toàn thiêu.

Khi đến giờ Chúa ghé mắt nhìn các ngài, các người công chính sẽ sáng chói và chiếu tỏ ra như ánh lửa chiếu qua bụi lau. Các ngài sẽ xét xử các dân tộc, sẽ thống trị các quốc gia, và Thiên Chúa sẽ ngự trị trong các ngài muôn đời. Các ngài đã tin tưởng ở Chúa, thì sẽ hiểu biết chân lý, và trung thành với Chúa trong tình yêu, vì ơn Chúa và bình an sẽ dành cho những người Chúa chọn.

Đó là Lời Chúa

Đ. Tạ ơn Chúa

(First Reading - Wisdom 3:1-9)

A Reading from the Book of Wisdom

The souls of the righteous are in the hand of God,
and no torment shall touch them.

They seemed, in the view of the foolish, to be dead;
and their passing away was thought an affliction
and their going forth from us, utter destruction.

But they are in peace.

For if to others, indeed, they seem punished,
yet is their hope full of immortality;

Chastised a little, they shall be greatly blessed,
because God tried them
and found them worthy of himself.

As gold in the furnace, he proved them,
and as sacrificial offerings he took them to himself.

In the time of their judgment they shall shine
and dart about as sparks through stubble;

They shall judge nations and rule over peoples,
and the LORD shall be their King forever.

Those who trust in him shall understand truth,
and the faithful shall abide with him in love:

Because grace and mercy are with his holy ones,
and his care is with the elect.

The Word of the Lord

R. Thanks be to God

Nghĩ lại, con hiểu đó cũng là cách ông gắn bó với gia đình, không phải bằng lời nói, mà bằng sự hiện diện.

Đối với chúng con, và với tất cả những ai từng gặp ông, ông là một người vô cùng đáng kính, đáng quý, và sẽ luôn được nhớ đến. Con sẽ luôn mang theo những buổi đi lễ, những bài học, những buổi sum họp, và cả những điều giản dị mà ông để lại trong lòng con.

Ở nhà thờ, con từng được giới thiệu là cháu của Ông Thế. Lúc còn nhỏ con chưa hiểu ý nghĩa của câu đó, nhưng giờ lớn rồi con mới biết.

Con sẽ luôn tự hào vì được là cháu của ông nội vì cách ông sống, cách ông yêu thương, và cách ông mang lại sự ấm áp cho mọi người—ở nhà thờ, trong gia đình, và trong từng khoảnh khắc của cuộc sống.

*Cháu của ông,
Cao Hoàng Vy

Dear Grandpa,

Growing up, I genuinely thought my grandfather was a celebrity. At church, I wasn't just myself, I was introduced as Ông Thế's grandchild. And somehow, that alone was enough for people to smile at me, greet me warmly, and even hand me little gifts for no reason other than being his family. It took me years to understand why. But now, it makes perfect sense.

When my family first moved to the United States, Grandpa became our constant. One of my clearest memories is how he insisted that all of us, his grandchildren, attend daily Mass with him every single day for months. As an eight-year-old, I'll admit... it wasn't exactly what I looked forward to during summer break.

We would walk together in the heat, passing by the park that quietly motivated us to keep going—because if we behaved, we might get to play afterward. And like clockwork, Grandpa would remind us to start getting ready two hours early, because to him, being late simply wasn't an option. My cousins and I complained endlessly. We dragged our feet, we groaned, we tested his patience. And without fail, he would scold us for being lazy every time. At the time, it felt strict. But now, I see it differently. That was how he showed love, through discipline, through routine, and through wanting the best for us, even when we didn't understand it yet.

Outside of church, Grandpa had another passion: his garden. He had a remarkable green thumb, but my favorite will always be his dragonfruit trellis. To me, it felt endless, rows and rows of fruit that I could easily finish in one sitting if no one stopped me. As I got older and moved away for college, those small, everyday luxuries disappeared. But somehow, Grandpa made sure they never really did. Whenever my parents came to visit, they would bring dragonfruit that Grandpa had saved for me. And when I came home, he would quietly pull me aside

Kính thưa Ông,

Lúc nhỏ, con từng nghĩ ông nội giống như một người nổi tiếng. Ở nhà thờ, con luôn được giới thiệu là cháu của Ông Thê. Và chỉ cần như vậy thôi, mọi người đã mỉm cười, chào hỏi, rồi đôi khi còn cho con những món quà nhỏ, chỉ vì con là cháu của ông. Lúc đó con không hiểu vì sao mọi người lại đối xử tốt với con như vậy, nhưng con cũng không suy nghĩ nhiều về điều đó.

Khi gia đình con mới qua Mỹ, ông nội trở thành chỗ dựa quen thuộc và gần gũi nhất của chúng con. Một trong những kỷ ức rõ nhất của con là việc ông luôn dẫn tất cả các cháu đi lễ mỗi ngày. Với một đứa trẻ tám tuổi, lúc đó việc đi lễ thật sự không có gì thú vị với con.

Tụi con cùng nhau đi bộ dưới trời nắng, ngang qua Serra Park. Công viên đó trở thành một lý do để khuyến khích tụi con đi bộ, vì nếu ngoan thì sau lễ, trên đường về có thể ghé lại chơi. Và ngày nào cũng vậy, ông nội luôn nhắc mấy cháu phải chuẩn bị từ sớm, trước cả hai tiếng, vì với ông, đi đâu cũng phải đi sớm.

Tụi con than phiền cũng rất nhiều, hay kéo dài thời gian, và nhiều lần thử thách sự kiên nhẫn của ông. Nhưng ông vẫn luôn nghiêm khắc nhắc nhở tụi con đừng lười biếng, đừng lè mè. Lúc đó con thấy ông nội rất nghiêm. Nhưng bây giờ con hiểu đó là cách ông tỏ tình thương.

Ông dạy chúng con bằng kỷ luật, bằng nề nếp, và sự mong muốn cho chúng con trở thành những người tốt hơn. Ngoài đời sống đức tin, ông nội còn có một niềm đam mê khác, đó là khu vườn của ông. Ông có một bàn tay rất khéo, và từ nhỏ con đã rất thích giàn thanh long của ông—những hàng cây nối dài, lúc nào cũng đầy trái.

Khi con lớn lên và đi học xa nhà, những điều nhỏ bé đó tưởng chừng như sẽ không còn nữa. Nhưng ông nội vẫn luôn âm thầm để dành cho con. Mỗi lần ba mẹ con xuống thăm, đều mang theo thanh long ông nội gửi. Và mỗi khi con về nhà, ông lại lặng lẽ gọi con vào phòng, đưa thêm vài trái mà ông đã cất sẵn.

Dù trái có ngọt hay không, nhiều hạt hay ít, hay thậm chí đôi khi đã bị chim hoặc sóc “thử trước”, với con, trái nào ông đưa cũng ngon hết. Con luôn rất vui, thậm chí tự hào, khi được ăn những trái thanh long ông nội gói trong giấy báo cho con. Nghĩ lại, con nhận ra điều quan trọng không phải là có trái cây hay không, mà là sự quan tâm, là việc luôn nhớ đến nhau, và là tình thương ông dành cho gia đình một cách âm thầm nhưng bền bỉ.

Ông nội rất mến gia đình. Ông luôn mong chờ mỗi dịp lễ, mỗi lần cả nhà sum họp, vì đó là lúc cả gia đình có thể ngồi chung dưới một nóc nhà. Dù có phải chen chúc trong một căn hộ nhỏ, thì cũng không quan trọng. Những lúc đó lúc nào cũng vui, và thường thì cũng rất ồn ào, theo cách rất quen thuộc của gia đình mình. Dù con cháu chơi những trò đơn giản hay đôi khi hơi ồn ào ông vẫn thường lặng lẽ ngồi nhìn từ xa. Ông không cần tham gia, chỉ cần được ở đó, nhìn con cháu quây quần bên nhau.

Chúa Rộng Lượng Từ Bi

Tv 129 (130): 1-8

Hoa Phượng Vi

$\text{♩} = 55$

ĐK. Bởi vì Chúa rộng lượng từ bi, và rất giàu là giàu ơn cứu độ.

1. Từ vực sâu, lay Chúa, con kêu lên Chúa. Xin nghe tiếng con cầu. Xin Chúa hãy lắng tai hầu nghe tiếng con van nài.

2. Nếu Chúa nhớ hoài lỗi lầm, lay Chúa, nào ai chịu nổi được ư? Nhưng Chúa thường rộng lượng thứ tha, để cho thiên hạ tôn thờ kính yêu.

3. Con hy vọng rất nhiều vào Chúa. Linh hồn con trông cậy ở lời Ngài. Linh hồn con mong đợi Chúa hơn lính gác mong trời rạng đông.

4. Hơn người lính gác mong trời hừng đông, Is - ra - el khát mong Chúa chí nhân. Bởi vì Chúa rộng lượng từ bi, và giàu ơn cứu độ. Chính Người sẽ giải thoát Is - ra - el cho khỏi mọi điều gian ác.

(Bài Đọc II - 2 Timothy 4:5-8, 18)

Lời Chúa trong Thư thứ hai của Thánh Phaolô Tông Đồ gửi Timothê:

Anh em thân mến:

Hãy thận trọng trong mọi sự, hãy chịu đựng đau khổ, làm công việc của người loan báo Tin Mừng và chu toàn chức vụ của anh. Còn tôi, tôi sắp phải đổ máu ra làm lễ tế, đã đến giờ tôi phải ra đi. Tôi đã đấu trong cuộc thi đấu cao đẹp, đã chạy hết chặng đường, đã giữ vững niềm tin. Giờ đây tôi chỉ còn đợi vòng hoa dành cho người công chính; Chúa là vị Thẩm Phán chí công sẽ trao phần thưởng đó cho tôi trong Ngày ấy, và không phải chỉ cho tôi, nhưng còn cho tất cả những ai hết tình mong đợi Người xuất hiện.

Chúa sẽ còn cho tôi thoát khỏi mọi hành vi hiểm độc, sẽ cứu và đưa tôi vào vương quốc của Người ở trên trời. Chúc tụng Người vinh hiển đến muôn thuở muôn đời. Amen

Đó là Lời Chúa

Đ. Tạ ơn Chúa

Al - le - lu - ia, Al - le - lu - ia. Chúa phán: "Ta là sự sống lại, và
là sự sống. Ai tin Ta sẽ không chết đời đời. Al - le - lu - ia.

Dear Grandpa,

Since I moved to America in 2009, you've been such a big part of my daily life. We started out under the same roof, and even after I moved next door, not much changed. We still had dinner together almost every night, eating the food my mom made that you always said was better than any restaurant, and you telling me to eat more so I wouldn't be such a skinny boy. Now, sitting down to eat, things just don't feel the same anymore. A lot of things don't.

I keep thinking about our Sunday routine. For years, we had to be out the door for church at 4:30pm sharp. At the start, I was the young one always running late, and you were the one waiting on me. But toward the end, I was the one standing by the door waiting for you, watching as you moved slower and struggled as the dementia began to take hold.

I want to say I'm sorry. Toward the end, I lost my patience sometimes. I wasn't as understanding as I should have been when you started to forget things and weren't quite yourself. I let myself get frustrated instead of just being there for you. I took our time for granted, thinking you'd just always be in the unit next door. I regret it.

I was born Catholic, but to be honest, my faith was never as strong as yours. But looking at the life you lived, miracle is the only word for it. From fighting for our homeland and surviving seven years in a re-education camp, to carrying the family through the hunger of the New Economic Zone. Then moving to a new country so late in life and adapting to it. You didn't stop until every one of your children and grandchildren was here with you, reunited in the land of freedom and opportunity. That was your final mission, and you completed it. Because of you, I believe in miracles.

I pray that you're finally reunited with Grandma in heaven. I hope that one day we can meet again, and that you can look at the life I've lived and be proud of me. I promise to move forward, living my life with the same perseverance you showed.

Thank you for the simple dinners, the 4:30 drives to church, and for fighting so hard to give all of us a better life.

"I have fought the good fight, I have finished the race, I have kept the faith." (2 Timothy 4:7)

Your grandson,
Cao Hoàng Nam

Kính gửi ông,

Kể từ khi con qua Mỹ năm 2009, ông luôn là một phần rất lớn trong cuộc sống hằng ngày của con. Ban đầu, nhà mình sống chung một mái nhà, và ngay cả khi con dọn ra ở sát bên cạnh, mọi thứ cũng không thay đổi nhiều. Tối nào hai ông cháu cũng ăn cơm chung, ăn đồ mẹ nấu mà ông lúc nào cũng khen là ngon hơn ngoài tiệm. Và ông thì luôn nhắc con phải ăn nhiều vào để không bị ốm nhom như vậy. Bây giờ, mỗi lần ngồi vào bàn ăn, mọi thứ không còn như xưa nữa. Rất nhiều thứ đã không còn như xưa.

Con cứ nghĩ mãi về thói quen ngày Chủ Nhật. Trong suốt bao nhiêu năm, đúng 4 giờ 30 chiều là mình phải ra khỏi nhà để đi lễ. Hồi đầu, con còn trẻ nên lúc nào cũng lè mề, và ông là người đứng đợi con. Nhưng đến những năm tháng cuối, con lại là người đứng bên cửa đợi ông, nhìn ông đi chậm chạp hơn và vất vả hơn khi chúng mất trí nhớ bắt đầu ảnh hưởng đến ông.

Con muốn xin lỗi ông. Những ngày cuối, đã có đôi lúc con mất kiên nhẫn. Con đã không đủ thông cảm khi ông bắt đầu quên đi nhiều thứ và không còn như ngày xưa nữa. Có lúc con để mình bực bội, thay vì chỉ ở bên ông. Con đã coi thường thời gian chúng ta có với nhau, cứ nghĩ ông sẽ mãi ở ngay căn nhà sát bên cạnh. Con hối hận về điều đó.

Con sinh ra trong gia đình Công giáo, nhưng thật lòng mà nói, đức tin của con chưa bao giờ mạnh mẽ như của ông. Nhưng nhìn lại cuộc đời ông, con chỉ có thể gọi đó là một phép màu. Từ việc chiến đấu bảo vệ quê hương và chịu đựng bảy năm trong trại cải tạo, đến việc gánh vác cả gia đình qua những tháng ngày đói khổ ở vùng kinh tế mới. Rồi sang một đất nước mới khi tuổi đã cao mà vẫn thích nghi được. Ông không dừng lại cho đến khi tất cả con cháu đều được đoàn tụ bên ông, trên vùng đất tự do và cơ hội này. Đó là sứ mệnh cuối cùng của ông, và ông đã hoàn thành nó. Nhờ ông, con tin vào phép màu.

Con cầu nguyện cho ông được đoàn tụ với bà nội trên thiên đàng. Con hy vọng một ngày nào đó chúng ta sẽ gặp lại nhau, và ông có thể nhìn lại cuộc đời con đã sống mà cảm thấy tự hào. Con hứa sẽ tiếp tục bước về phía trước, sống với cùng sự kiên trì như ông.

Cảm ơn ông vì những bữa cơm giản dị, những chuyến đi lễ lúc 4 giờ 30, và vì đã chiến đấu hết mình để cho tất cả chúng con một cuộc sống tốt hơn.

“Tôi đã chiến đấu trong cuộc chiến cao đẹp, đã chạy đến cùng đường, đã giữ vững đức tin.”
(2 Timôthê 4:7)

Cháu của ông,
Cao Hoàng Nam

(Second Reading - 2 Timothy 4:5-8, 18)

A Reading from the Second Letter of St. Paul to Timothy

Beloved:

Be careful always to choose the right course; be brave under trials; make the preaching of the Good News your life's work, in thoroughgoing service. As for me, the time of my departure is at hand.

I have fought the good fight to the end; I have finished the race;

I have kept the faith. From now on the crown of righteousness awaits me, which the Lord, the just judge, will award to me on that day, and not only to me, but to all who have longed for his appearance.

The Lord will rescue me from every evil threat and will bring me safe to his heavenly kingdom. To him be glory forever and ever.

Amen.

The Word of the Lord

R. Thanks be to God

(Phúc Âm - Gioan 14: 1-6)

Tin Mừng Chúa Giêsu Kitô theo Thánh Gioan.

Khi ấy, Chúa Giêsu phán cùng các môn đệ rằng:

Anh em đừng xao xuyến! Hãy tin vào Thiên Chúa và tin vào Thầy. Trong nhà Cha Thầy, có nhiều chỗ ở; nếu không, Thầy đã nói với anh em rồi, vì Thầy đi dọn chỗ cho anh em. Nếu Thầy đi dọn chỗ cho anh em, thì Thầy lại đến và đem anh em về với Thầy, để Thầy ở đâu, anh em cũng ở đó. Và Thầy đi đâu, thì anh em biết đường rồi.

Ông Tô-ma nói với Đức Giê-su: "Thưa Thầy, chúng con không biết Thầy đi đâu, làm sao chúng con biết được đường?"

Đức Giê-su đáp: "Chính Thầy là con đường, là sự thật và là sự sống. Không ai đến với Chúa Cha mà không qua Thầy."

Đó là lời Chúa.

Đ. Lạy Chúa Kitô, Ngợi khen Chúa

He didn't like seeing his children or grandchildren dressed in "torn up" clothes.

He didn't like tattoos that looked rough or unruly.

He didn't like slowness or laziness.

He didn't like food from outside; he would only praise my mom's cooking again and again.

He didn't like being far from home.

He didn't like going to the hospital.

He didn't like wearing diapers.

But he did love many things.

He loved writing poetry. Not great poems... but he still wrote. Because he wanted to express himself, to preserve his emotions in his own way. For example, when grandmother passed, he wrote: "What is left now to hope for, Now you lie in the cold earth."

He loved watching boxing. Just short clips online, but maybe it was the strength, the determination, the refusal to give up that drew him to it.

He was the owner of THE "dragon fruit farm" in the great Northern California. His garden became a favorite place for family photos. He planted many trees... but the fruits were few. Few—but still there. And even then, he never kept them for himself. He gave some to his children, then shared the rest with neighbors, friends, relatives across many states. His joy... was seeing others receive these small gifts filled with love.

He loved collecting old things... only to give them away to those in need. "Old to one person, new to another," he would say, even when his children tried to stop him from bringing more things home. What others threw away, he saw as valuable, because he always thought of others first.

He was not a perfect man. But he was a man who lived sincerely. A man who gave more than he received. Today, now that he is no longer here... what he leaves behind is more than memories. It is a way of living. It is the familiar words he used to say. It is the gatherings, the dragon fruits, the red envelopes... and the love he had for his family.

"Whatever you do, do it as fast as a soldier..."

Maybe from now on, whenever we rush through life, we will hear his voice somewhere, reminding us, urging us... but always with love.

Grandpa, Thank you for everything. We will miss you. Forever.

Your grandson,
Cao Hoàng Vũ

“Whatever you do, do it as fast as a soldier...”

He said that line so many times. Not just to me... but to all my cousins, my dad, my mom, my aunts, my uncles, his sons- and daughters-in-law, even his son who became a priest; everyone heard it.

Every time we were about to go somewhere, his voice would rise, so familiar, sometimes gentle, sometimes firm, both urging and loving, like a habit that was inseparable from who he was.

When I first came to the United States, I didn't fully understand what he meant. I only knew... he wanted everything to be neat, quick, without delay. But as I grew older, I began to realize, it wasn't just about being fast... it was his way of teaching us to be responsible with time, with our lives.

I remember the Lunar New Years back in Vietnam. Every single year, he would send red envelopes. 1, 5, 10, 20 dollars, every bill crisp and new. Because of him, our home had holiday sweets, new clothes, even a sports bicycle. Because of him, there was money for my dad to buy ingredients to make bánh tét.

At those moments, my dad would use his old Sony camcorder to record us sending New Year wishes to our grandparents, innocent words, sometimes not even spoken clearly, but always full of laughter. Those videos were recorded onto old VHS tapes that my dad carefully saved, then sent across the ocean to the U.S. for our grandparents and relatives to watch. And so it went... year after year.

An invisible thread connecting our family, even while separated by half the world. When my family moved to the U.S. and lived near him, I came to understand something more:

He was someone who preserved the bonds of community. He was the one who organized the yearly gatherings for people from the same village back in Vietnam: “Hội Làng Hương Phương.” There isn't a single member of our family who doesn't know that name.

Every year, people would gather, to pray, to eat, to laugh, to share old stories.

Those gatherings weren't just events... they were pieces of memory, of roots, of human connection that he devoted himself to preserving.

He loved church life. He loved going to confession, to adoration, to meetings of the Sacred Heart community. That was where he found peace, where he placed his faith. Anyone who ever saw him there... knew how sincerely he lived his faith.

There is one thing I still regret to this day... I lived with him for six years. Six years is not a short time. But I suddenly realized... I didn't have a single photo with him until the day I got married. One picture, so simple, yet it has become the most precious thing I have left.

Looking back, I realize he had so many qualities worth sharing with the family:

(Gospel - John 14:1-6)

A Reading from the Holy Gospel According to John

“Do not let your hearts be troubled. You have faith in God; have faith also in me. In my Father's house there are many dwelling places. If there were not, would I have told you that I am going to prepare a place for you?

And if I go and prepare a place for you, I will come back again and take you to myself, so that where I am you also may be. Where I am going you know the way.”

Thomas said to him, “Master, we do not know where you are going; how can we know the way?”

Jesus said to him, “I am the way and the truth and the life. No one comes to the Father except through me.

The Gospel of the Lord

R. Praise to you, Lord Jesus Christ

Lời Nguyên Giáo Dân (Prayer Of The Faithful)

Chủ tế: Anh chị em thân mến, trong niềm tin vào Đức Kitô Phục Sinh, Đấng đã chết và sống lại để ban cho nhân loại sự sống đời đời. Chúng ta cùng dâng lên Thiên Chúa những ý nguyện của chúng ta hôm nay.

1. Lạy Chúa, Chúa đã cho linh hồn Ông Cố **Gioan Baotixita** được ghi ấn tính trong nước rửa tội. Xin đoái thương cho linh hồn này vào sổ các Thánh và những người Chúa chọn.
Chúng ta cầu xin Chúa. *Đ. Xin Chúa nhậm lời chúng con*
2. Lạy Chúa là Cha rất nhân từ, xin đoái thương đến linh hồn Ông Cố **Gioan Baotixita** mà tha thứ hết những lỗi lầm, tội lỗi đã vấp phạm khi còn sống trên đời. Xin Chúa sớm đưa linh hồn Ông Cố **Gioan Baotixita** mà chúng con cầu nguyện hôm nay được về hưởng Nhan Thánh Chúa trên thiên đàng.
Chúng ta cầu xin Chúa. *Đ. Xin Chúa nhậm lời chúng con*
3. Lạy Chúa là Đấng vĩ về an ủi, chúng con không còn hy vọng gặp lại người thân yêu này ở trần gian. Xin Chúa xoa dịu, đỡ nâng chúng con trong sự mất mát lớn lao này.
Chúng ta cầu xin Chúa. *Đ. Xin Chúa nhậm lời chúng con*
4. Lạy Chúa, xin trả công bội hậu cho quý Cha, quý Tu sĩ nam nữ, quý ân nhân, quý thân bằng quyến thuộc cùng quý bạn hữu xa gần và quý cộng đoàn dân Chúa đã giúp đỡ, an ủi, cầu nguyện, phân ưu, tham dự Thánh Lễ An Táng và đưa tiễn người thân chúng con là Ông Cố **Gioan Baotixita** trong cuộc hành trình về thiên quốc.
Chúng ta cầu xin Chúa. *Đ. Xin Chúa nhậm lời chúng con*

- ◆ Ông không thích con cháu mang đồ rách rưới
- ◆ Ông không thích con cháu xăm trổ như giang hồ (tùy hình)
- ◆ Ông không thích người chặm chặm, cà rờ.
- ◆ Ông không thích đồ ăn ở ngoài, chỉ ăn đồ mẹ tôi nấu là khen tới khen lui.
- ◆ Ông không thích xa nhà
- ◆ Ông không thích đi bệnh viện
- ◆ Ông không thích mang tã

Nhưng ông thích:

- ◆ Ông thích làm thơ. Không phải những bài thơ hay... nhưng ông vẫn viết. Vì ông muốn bày tỏ, muốn lưu giữ cảm xúc của mình theo cách riêng.
Ví dụ, khi bà mất, ông viết: “Còn gì đâu nữa mà mong, Giờ đây em đã nằm trong đất lạnh”
- ◆ Ông thích xem boxing. Chỉ là những video clips ngắn trên mạng nhưng có lẽ vì trong đó có sự mạnh mẽ, quyết liệt, không bỏ cuộc nên ông thích.
- ◆ Ông là chủ vườn thanh long miền Bắc Cali. Vườn thanh long của ông là nơi chụp hình lí tưởng cho nhiều con cháu trong gia đình. Tuy nhiên, cây trồng thì nhiều, trái ra thì ít. Trái ít mà cũng có. Có mà ông không bao giờ giữ cho riêng mình. Ông cho con cái một ít lấy thom lấy thảo, rồi đi chia cho hàng xóm, cho bạn bè, cho người thân ở tiền nhiều bang khác. Niềm vui của ông... là khi thấy người khác nhận được những món quà đầy tình thân này.
- ◆ Ông thích sưu tầm những món đồ cũ... rồi lại đem cho những ai cần đến. “Cũ người, mới ta” là câu nói đầu mỗi khi con cái ông cần không cho ông lấy thêm đồ về nhà. Những thứ người khác bỏ đi, ông lại thấy giá trị, vì ông luôn nghĩ đến người khác trước.

Ông không phải là một người hoàn hảo. Nhưng ông là một người sống thật lòng. Một người luôn cho đi nhiều hơn nhận lại. Hôm nay, khi ông không còn ở đây nữa... những điều ông để lại không chỉ là kỷ ức. Đó là cách sống. Là những câu nói quen thuộc. Là những buổi họp mặt, những trái thanh long, những bao lì xì đỏ... và là tình yêu ông dành cho gia đình.
“Làm gì cũng phải nhanh như lính...”

Có lẽ từ bây giờ, mỗi khi chúng tôi vội vã bước đi trong cuộc sống, chúng tôi sẽ lại nghe thấy giọng ông đâu đó, nhắc nhở, thúc giục... nhưng cũng đầy yêu thương.

Ông ơi, cảm ơn ông vì tất cả. . . . Chúng con sẽ nhớ ông. . . . Mãi mãi.

Cháu của ông,
Cao Hoàng Vũ

“Làm gì cũng phải nhanh như lính...”

Câu nói đó, ông đã nói biết bao nhiêu lần. Không chỉ với tôi... mà với tất cả anh chị em họ, cả ba tôi, mẹ tôi, cả cô, cả chú, con dâu, con rể, ngay cả ông chủ linh mục con của ông, ai cũng có phần.

Mỗi lần chuẩn bị đi đâu, tiếng ông lại vang lên quen thuộc, lúc nhẹ nhàng, lúc nghiêm khắc, vừa hối thúc, vừa yêu thương, vừa như một thói quen không thể thiếu trong cuộc sống của ông.

Hồi mới qua Mỹ, tôi chưa hiểu hết ý nghĩa của câu nói đó.

Chỉ biết là... ông luôn muốn mọi thứ phải gọn gàng, nhanh chóng, không chậm trễ.

Nhưng dần già, tôi mới nhận ra, đó không chỉ là sự nhanh nhẹn, mà là cách ông dạy chúng tôi sống có trách nhiệm với thời gian, với cuộc đời của mình.

Tôi nhớ những cái Tết ngày xưa ở Việt Nam. Năm nào cũng vậy, ông đều gửi lì xì về. 1, 5, 10, 20 đô la. Tờ nào cũng mới. Nhờ ông mà nhà tôi có bánh có mứt, có quần áo mới, có xe đạp thể thao. Có tiền cho ba tôi mua đồ về gói bánh tết. Những lúc như vậy, ba tôi thì dùng chiếc máy quay Sony cũ, quay lại cảnh chúng tôi chúc Tết ông bà. Những lời chúc ngây ngô, có khi còn chưa rõ chữ, nhưng luôn đầy tiếng cười. Rồi mấy đoạn video ấy được thâu hình qua những cuộn phim VHS cũ ba tôi thu góp để dành, rồi gửi sang Mỹ cho ông bà cô chú xem.

Cứ thế... năm này qua năm khác. Một sợi dây vô hình nối liền gia đình, dù cách nhau nửa vòng trái đất.

Hồi nhà tôi qua Mỹ, ở gần ông tôi mới biết: Ông là người luôn giữ gìn tình làng nghĩa xóm.

Chính ông là người đứng ra tổ chức những buổi gặp mặt hàng năm cho những người cùng quê ở Việt Nam. “Hội Làng Hướng Phương”. Con cháu trong nhà không ai là không biết cụm từ này. Mỗi năm, mọi người lại tụ họp, cùng cầu nguyện, cùng ăn uống, cùng vui chơi, cùng kể chuyện cũ. Những buổi gặp gỡ ấy không chỉ là một cuộc hẹn... mà là một phần của ký ức, của cội nguồn, của tình người mà ông đã dày công gìn giữ.

Ông yêu sinh hoạt nhà thờ. Ông thích đi xưng tội, đi châu, đi họp Liên Minh Thánh Tâm. Đó là nơi ông tìm thấy sự bình an, là nơi ông gửi gắm niềm tin của mình. Ai từng nhìn thấy ông ở đó... đều biết ông sống với đức tin chân thành như thế nào.

Có một điều mà đến bây giờ tôi vẫn thấy tiếc... Tôi đã ở với ông suốt 6 năm. Sáu năm không phải là ngắn. Nhưng tôi chợt nhận ra...tôi không có một tấm hình nào chụp chung với ông cho đến ngày tôi làm đám cưới. Một tấm hình, tưởng chừng đơn giản, nhưng lại trở thành điều quý giá nhất mà tôi đang có.

Ngẫm lại, thấy ông có nhiều cái hay nên tôi muốn chia sẻ với mọi người trong gia đình:

Chủ tế: Lạy Cha là Thiên Chúa hằng sống, Cha đã thương ban sự sống và hứa ban phúc trường sinh cho tất cả những ai trọn niềm tin tưởng nơi Cha. Xin nhận lời chúng con tha thiết nguyện xin và giúp chúng con trong cuộc đời lữ khách luôn biết hướng lòng về quê trời. Chúng con cầu xin nhờ Đức Kitô, Chúa chúng con. Đ. Amen.

Của Lễ Cây Trông

Lm. Nguyễn Duy

1. Xin dâng lên Ngài người thân yêu đã ra đi rồi. Xin dâng lên
2. Xin dâng lên Ngài này của lễ cứu độ nhân trần. Xin dâng lên

Ngài người anh em nay về cùng Chúa. Cúi xin Ngài xót thương, chiếu
Ngài này của lễ suối nguồn hồng ân. Cúi xin Ngài thứ tha, những

chan hòa ánh quang để người ra đi về tới bến bờ yêu thương.
lỗi lầm đã qua, để người anh em được mãi sống đời thiên thu.

ĐK. Xin dâng lên Ngài trọn niềm cậy trông, xin dâng lên Ngài cuộc sống hy

vọng sau một đời hằng luôn tín trung. Xin Chúa đón nhận người con thân

yêu, nay ra đi rồi chỉ ước một điều: Chúa sẽ ban hạnh phúc thiên triều.

Khát Khao

Lm. Thái Nguyên

1. Thiên Chúa là tình yêu, mà tình yêu là cơn khát khôn
2. Thiên Chúa là tình yêu, mà tình yêu là khao khát hy
3. Thiên Chúa là tình yêu, mà tình yêu là khao khát trao

với. Vì yêu Chúa đã giáng thế, và vì yêu nên hiển tể thân
sinh. Tình yêu không hề toan tính, Ngài đến thay cho nhân thế tội
ban. Ngài ban lương thực nuôi dưỡng, là ăn thân trong tấm bánh nhiệm

mình. Từ trên thánh giá, máu Chúa càng đổ ra, tim Chúa càng khao
tình. Từ trên thánh giá, cơn đau càng da diết, tim Chúa càng tha
mẫu. Lòng con nung nấu trước mỗi tình cao sâu, không thể nào suy

khát, khát khao yêu từng con người, khát khao trong từng con tim.
thiết, cháy lên như ngọn lửa hồng, khát khao thắm nồng nhân gian.
thấu, khiến con vẫn thao thức hoài, vẫn khao khát hoài khôn nguôi.

ĐK. Lòng con khao khát Chúa, Chúa_ ơi! Không có_ gì, không có_ gì trên thế gian

này có thể làm no thỏa lòng con. Lòng con khao khát Chúa, Chúa_ ơi! Khao khát_

này, khao khát_ này day dứt đêm ngày, chỉ có Chúa mới mong lấp đầy._____

Fire tests gold; adversity tests virtue. Among all your children, I am probably the most stubborn—perhaps true to my name. I sometimes joke with Mom that after finding rhyming names for my older siblings, you simply chose Thach (stone) for me instead of a softer, more feminine name. Yet through all the years, I never heard you complain, no matter how difficult life became. You constantly reminded your children and grandchildren to live frugally, to share with others, not to waste resources in times of comfort, and to always remember the days of hunger and hardship.

My siblings often say that I am the one most like you—perhaps that is why we argue so often. I know I have made many mistakes. I have spoken harshly and hurtfully, causing you and Mom pain and worry. I know you scolded us at times, but I also know that your love has always been unconditional. As the saying goes: “Love disciplines; indifference indulges.”

I may not have inherited your meticulousness, your attention to detail, or your beautiful handwriting. But I carry with me something far greater: the strength of your example. Watching you endure years of hardship in the Da Loc New Economic Zone—never complaining, always persevering, and sacrificing everything to reunite your children and grandchildren—has shaped my life. Because of you, I remind myself never to give up. No matter how harsh life becomes, even if I stumble and fall, I must rise again and continue walking on my own two feet. In time, life will smile once more.

Always remembering you, Dad.

Your most stubborn child,
Cao Thi Ngoc Thach

Dearest Father,

I have postponed writing these words for far too long—out of weakness, shyness, and fear of speaking aloud what I have carried in my heart for so many years. But if I do not say them now, I may never have another chance.

I do not remember the exact date, but I vividly remember the day I learned you were coming home from the Tien Lanh, Tien Phuoc re-education camp. It was also the first time in my life that I truly saw your face. I was standing with Mom and my siblings on the Mun stream slope in Hamlet 6, Da Loc commune, under the blazing sun of 1982. I do not remember what you looked like when you were taken away, when our family was forced to relocate from Cam Ranh to the New Economic Zone. At that age, I only knew how to run and play—I had not yet learned what it meant to fear for the future.

The day you returned and reunited with our family, our joy exceeded even the joy of striking gold. At last, we were whole again: two parents and ten children together. Life in the Da Loc New Economic Zone was harsh and filled with deprivation. Feeding twelve mouths was no small burden, yet our family lived with harmony and resilience. Never once did my parents show despair or complain about the hardship. Every morning, they woke before dawn, ate only a few potatoes or cassava roots, and carried their hoes and shovels to the fields. Our meals were simple—rice mixed with figs or cassava, vegetables grown by our own hands, and occasionally salted fish for the growing children. Through it all, I never heard a single word of complaint.

Father, you were always the leader—the one who guided us through those years in that remote, isolated land without roads or transportation. It was by your own two feet, stepping over thorns and stones, that our family survived for twelve long years after your return. I thank God and the Virgin Mary for granting you such strength and endurance. No matter how unforgiving life became, you stood firm.

By God's grace, after imprisonment and years in that isolated New Economic Zone, our family once again reached the shores of freedom. You and Mom, along with five of your children, arrived in a new country with nothing but your bodies and an unshakable faith in God's providence. We children were confused and overwhelmed, struggling to adapt to a completely new life. We did not know a single word of English.

You, too, faced the same fears and uncertainties. Yet you humbly sought help from kind benefactors: the Duong family; Aunt and Uncle Hoa's children; Dung and Mai; Duc and Lan; and Uncle and Aunt Que's family. They guided us to churches where we received food and basic necessities. Once life became more stable, you refused to fall behind. You enrolled in adult ESL classes at the Protestant church on Mary Street and later at Fremont High School, determined to pass the citizenship test so you could sponsor your siblings still left behind. Every day, you rode the bus to work as an errand helper at Pho Nam restaurant, saving every possible dollar to send back to your children, grandchildren, and relatives.

Nghi Thức Tiến Đưa

(Final Commendation)

Lm: Anh chị em thân mến, người thân yêu của chúng ta là **Gioan Baotixita Cao Như Thế** đã về an nghỉ trong bình an của Đức Kitô. Với niềm tin và hy vọng cuộc sống vĩnh cửu, chúng ta hãy dâng lời cầu nguyện phó thác người thân yêu này vào lòng từ ái của Chúa chúng ta.

Người thân yêu này đã trở nên con cái Chúa qua Bí Tích Rửa Tội và đã được nuôi dưỡng qua Bàn Tiệc Thánh của Chúa. Xin Chúa nhận người thân này vào Bàn Tiệc con cái Người trong nước Trời cùng với các Thánh của Chúa, để được hưởng gia nghiệp lời hứa cuộc sống vĩnh cửu.

Chúng ta cũng hãy cầu nguyện cùng Chúa cho chúng ta nữa. Xin Chúa cho chúng ta sẽ có ngày gặp lại người thân yêu mà chúng ta khóc thương bây giờ. Chớ gì tất cả chúng ta được gặp Đức Giêsu Kitô ngày Ngài lại đến trong vinh quang, vì Ngài là sự sống của chúng ta.

Đáp Ca:

Lm: Xin các Thánh của Chúa đến phù trợ tôi tớ Chúa. Xin các thiên thần đến đón tiếp tôi tớ Chúa.

CD: Xin đón nhận linh hồn **Gioan Baotixita** mà dâng lên Thiên Chúa cao cả.

(Những câu sau tiếp tục đáp như trên)

X: Xin cho tôi tớ mà Chúa Kitô đã gọi, được đến với Người. Xin Thiên Thần Chúa dẫn đưa tới chân tổ phụ Abraham.

X: Lạy Chúa xin cho tôi tớ Chúa được nghỉ yên muôn đời, và cho ánh sáng Chúa chiếu soi ngàn thu.

Kinh Cầu

Lm: Vì phép màu nhiệm Chúa làm người

Đ: Chúa chữa chúng con

(Những câu sau tiếp tục đáp như trên)

X: Vì Chúa xuống thế.

X: Vì Chúa sinh ra.

X: Vì phép rửa cùng chay thánh Đức Chúa Giêsu

X: Vì Đức Chúa Giêsu chịu nạn đóng đinh trên cây Thánh Giá.

X: Vì Đức Chúa Giêsu chịu chết và chịu táng xác.

X: Vì Đức Chúa Giêsu sống lại.

X: Vì Đức Chúa Giêsu lên trời.

X: Vì Đức Chúa Thánh Thần hiện xuống.

X: Vì Đức Chúa Giêsu sẽ trở lại trong vinh quang.

X: Đến ngày phán xét.

(Chủ tế rảy nước thánh và xông hương)

Lm: Chúng ta hãy cầu nguyện,

Lạy Chúa, chúng con xin phó dâng linh hồn **Gioan Baotixita** cho Chúa. Linh hồn này đã qua khỏi thế gian, xin cho được sống mãi hưởng tôn nhan Chúa. Nhờ lòng tử bi và nhân ái Chúa, xin thứ tha mọi tội lỗi đã phạm vì yếu đuối con người. Nhờ Đức Kitô, Chúa chúng con.

Đ: Amen.

Lm: Xin Thiên Thần Chúa dẫn đưa linh hồn **Gioan Baotixita** vào thiên quốc. Xin các Thánh Tử Đạo đón tiếp vào thành thánh, thành Giêrusalem mới và vĩnh cửu. Chúa phán: "Ta là sự sống lại và là sự sống. Ai tin Ta sẽ sống muôn đời."

(Kết Lễ - Recessional Hymn: Trên Con Đường Về Quê)

quờ quạng với cuộc sống mới, lo lắng tìm cách hội nhập với mọi người. Một câu, một chữ tiếng Anh bẻ làm đôi cũng không có.

Ba cũng chẳng khác chi, cũng lo lắng chạy nơi này chỗ kia qua sự trợ giúp của các ân nhân như gia đình O Dương, các anh chị con Di Dương Hóa; Dũng + Mai; Đức + Lan, gia đình Cậu Mợ Quế tận tình chỉ dẫn đến các nhà thờ lãnh thức ăn và các nhu yếu phẩm cho gia đình mình. Sau khi cuộc sống nơi xứ người bước đầu tạm dần ổn định, Ba cũng đâu chịu tụt hậu lại phía sau mà cũng lo ghi danh vào các lớp ESL dành cho người lớn ở nhà thờ Tin Lành trên đường Mary hoặc trường Fremont High để học. Ba nói cần phải học để thi đậu quốc tịch, để còn bảo lãnh các anh em còn kẹt lại bên quê nhà sang. Hằng ngày, Ba lại đón xe bus đi làm chân sai vặt ở quán Phở Nam để tiền dành dụm gửi về quê nhà cho con cháu và thân nhân của mình.

Lừa thử vàng, gian nan thử đức. Với con là một đứa có lẽ là cứng đầu nhất (chắc là giống với cái tên của con, có nhiều lúc con hay nói vui với Má chắc Ba đặt tên cho các anh chị lớn trong nhà hết vẫn rồi nên lại bốc ngay cái tên Thạch (đá) cho con thay vì các tên khác nghe có vẻ nữ tính hơn) trong bầy con của Ba Má. Con nhận thấy Ba chưa bao giờ trách cứ hay than thân trách phận, dù cuộc sống có khó khăn bao nhiêu chăng nữa. Ba luôn nhắc nhở con cháu những lúc khó khăn, vất vả khi còn ở vùng kinh tế mới Đa Lộc mà biết cần kiệm chia sẻ với tha nhân. Liệu cơm gạo nếp, không sống phung phí, khi no đầy thì cũng phải nhớ và biết đến những lúc khó khăn, đói khổ.

Các anh chị em trong nhà luôn nói con giống tính Ba nhất, có lẽ vì vậy nên Ba con mình hay "khắc khẩu". Con biết con cũng đã phạm nhiều chuyện có lỗi, nói chuyện hỗn hào không ngọt ngào, làm cho Ba Má rất buồn, phiền lòng và lo lắng cho con. Con biết ngoài miệng Ba luôn la các con nhưng trong bụng thì thương không hết. "Thương thì cho roi cho vọt, ghét thì cho ngọt cho bùi".

Con không học được cái tính kỷ lưỡng, tỉ mỉ và viết chữ rất đẹp của Ba; nhưng với con, nhìn thấy trong suốt bao năm ở Kinh tế mới Đa Lộc Ba đã khổ cực, làm việc chăm chỉ lại ít than vãn, làm cái gì cũng đến nơi đến chốn để lo cho bầy con cháu đoàn tụ đầy đủ như hiện tại thì con luôn tự nhủ bản thân không được bỏ cuộc cho dù cuộc sống có khắc nghiệt, khó khăn ra sao. Nếu có ngã đau cũng phải tự đứng lên mà bước tiếp trên đôi chân của mình, rồi cuộc sống cũng sẽ mỉm cười với mình.

Luôn nhớ về Ba.

Đứa con cứng đầu nhất của Ba.

Cao Thị Ngọc Thạch

Now you have gone, leaving behind deep sorrow and remembrance among your children and grandchildren. Everything will change with time after your passing. But your love and your example will never change in our hearts.

Farewell, our beloved father.

Cao Thị Thu Thủy

Ba thương yêu,

Con cứ lần lữa mãi vì sự yếu đuối của bản thân, vì ngại ngùng hay là vì sợ phải nói ra những lời bấy lâu nay con cất giữ trong lòng mà không muốn nói. Nhưng nếu không nói với Ba bây giờ thì chẳng còn có cơ hội nào nữa rồi.

Con không nhớ rõ ngày tháng nào, nhưng con nhớ như in ngày biết Ba được trở về với gia đình từ trại cải tạo Tiên Lãnh, Tiên Phước, Quảng Nam. Đó cũng là lần đầu tiên từ lúc sinh ra con mới thấy được mặt Ba, khi cùng với Má và các anh chị em đứng đợi Ba ở con dốc suối Mun tại thôn 6, xã Đa Lộc vào một ngày nắng thật nóng năm 1982. Con thật sự không nhớ rõ được hình dáng mặt mũi của Ba mình như thế nào lúc Ba đi học tập cải tạo, khi gia đình mình bị đi Kinh tế mới từ Cam Ranh; vì lúc đó con chỉ biết chạy nhảy chơi đùa chứ nào có biết lo toan về cuộc sống trước mắt đâu.

Ngày Ba được trở về đoàn tụ với gia đình, khỏi phải nói tội con mừng còn hơn bất được vàng. Gia đình mình thật sự được đoàn tụ đầy đủ, có cả Cha lẫn Mẹ và 10 anh em. Cuộc sống ở Kinh tế mới Đa Lộc tuy cực khổ, thiếu thốn trăm bề, lo toan cho 12 cái miệng ăn thực sự không dễ dàng tí nào, nhưng nhà mình luôn vui vẻ sống thuận hòa với nhau. Ba Má chưa lần nào tỏ rõ sự lo lắng, gánh nặng sinh nhai qua các công việc đồng áng mỗi ngày. Mở mắt từ rất sớm, chỉ ăn dăm củ khoai, củ mì rồi lại le te vác cuốc, vác xẻng lên rẫy. Bữa ăn chính thì cũng chỉ có cơm độn trái sung hoặc sắn, toàn rau nhà, lá vườn; cá mặn thì bữa bữa không để lo cho các con tuổi ăn tuổi lớn mà chưa bao giờ con nghe lấy một lời than vãn.

Ba luôn là cái "đầu tàu" dẫn dắt cả nhà mình trong suốt thời gian sống ở vùng kinh tế xa xôi, hẻo lánh, không phương tiện di chuyển. Chủ yếu chỉ là bằng đôi chân của mình giẫm đạp lên gai góc, sỏi đá mà đưa gia đình mình sinh tồn trong suốt 12 năm từ ngày Ba được trở về cùng gia đình. Tạ ơn Chúa Mẹ đã ban cho Ba sức chịu đựng dẻo dai, không bệnh tật gì cho dù cuộc sống có vùi dập, khó khăn đến đường nào, Ba vẫn luôn vững bước.

Nhờ ơn Chúa, gia đình mình lại một lần nữa được đến bến bờ tự do sau bao ngày Ba chịu cực khổ trong lao tù và ở vùng kinh tế mới xa xôi hẻo lánh. Ba Má cùng 5 người con đến đất nước tự do, hành trang chẳng có chi ngoài tấm thân và một lòng tin vào sự Quan Phòng của Chúa Mẹ che chở, khó khăn nào cũng vượt qua. Các anh em con đứa nào đứa nấy cũng lo ngại

Trên Con Đường Về Quê

Nguyễn Khắc Xuyên

ĐK. Trên con đường về quê mà có bóng Mẹ Con vững thêm niềm tin, bước đi bình an. Trên con đường về quê mà có bóng Mẹ. Con vững thêm niềm tin, bước đi bình an.

1. Trời đêm vắng sao sương mờ Đường xa thăm thẳm khuất bóng_
 2. Mẹ Ma - ri - a nhân từ Mẹ như ánh trăng chiếu bóng_

quê. Con bản khoăn đưa mắt trông tìm đây đó Có ai bạn
 đêm Bên tai con âu yếm tiếng Mẹ khuya sớm Chúng con lo

đường cùng đi khỏi lo. Mẹ ơi bóng đêm rộn rùng
 gì sâu thương vẫn vương. Mẹ ơi dấu xa muốn trùng

Vực sâu đang gằm dưới lá rung Con lao đao sắp
 Mẹ thương đến hồn rất đáng thương Con đây là giá

ngã trên đường nguy khốn Đói thương con cùng Mẹ Đấng chí tôn.
 máu Con Mẹ yêu dấu Vững tin ở Mẹ thương đến con cùng

Nghi Thức An Táng Tại Nghĩa Trang

Làm Phép Mộ

Lm: Chúng ta hãy cầu nguyện

Lạy Chúa Giêsu Kitô, qua việc Chúa nằm trong mồ ba ngày, Chúa đã thánh hóa các phần mộ của những người tin tưởng vào Chúa; và dù cho thân xác của họ còn nằm trong lòng đất, họ tin rằng, họ sẽ sống lại như Chúa.

Xin cho người thân của chúng con là linh hồn **Gioan Baotixita Cao Như Thế**, an nghỉ trong ngôi mộ này, đợi ngày Chúa là sự Sống Lại và là Sự Sống, sẽ cho sống lại trong vinh quang. Xin cho tôi tớ Chúa được nhìn thấy ánh sáng tôn nhan trong nước Chúa. Chúa hằng sống, hằng trị muôn đời.

Đ: Amen.

(Rảy nước Thánh và xông hương)

Lời Nguyện Giáo Dân

Lm: Chúng ta hãy cầu xin cùng Chúa Giêsu Kitô, Đấng đã phán: Ta là sự sống lại và là sự sống. Ai tin ta có chết cũng sẽ được sống đời đời.

X: Lạy Chúa, Chúa đã khóc thương khi người bạn Chúa là Lazarô chết, xin nâng đỡ chúng con trong lúc buồn sầu. Chúng ta cầu xin Chúa.

Đ: Xin Chúa nhậm lời chúng con.

X: Chúa nâng kẻ chết sống lại, xin ban cho linh hồn **Gioan Baotixita** được sự sống đời đời. Chúng ta cầu xin Chúa.

X: Chúa đã hứa phúc thiên đàng cho người trộm lành thống hối. Xin đưa linh hồn **Gioan Baotixita** vào hưởng niềm vui Nước Chúa. Chúng ta cầu xin Chúa.

X: Người thân của chúng con đã được rửa sạch bởi phép Rửa và được xức dầu bằng dầu cứu rỗi. Xin ban cho linh hồn **Gioan Baotixita** được tham dự tình bằng hữu cùng các Thánh của Chúa. Chúng ta cầu xin Chúa.

Our beloved Dad,

So it is true that you have passed away, leaving behind deep sorrow and pain for all your children and grandchildren. And yet I still feel as though it is not real, as if you are still here with me.

Just a little over half an hour before, Thạch and I were still sitting and talking with you and chị Xuyên, who had once entrusted me to Mom's care and had now come to visit you. And then, after I returned home, I heard chị Hoa call in a panicked voice, "Dad has stomach pain, we need to take him to the hospital right away." Like the previous times, you had been sick, hospitalized, and then recovered and returned home. But this time, I never imagined that it would be the last time I would see you in this beloved home. It is truly heartbreaking.

Every morning, or whenever I had time, I would still run over to your house, as if it were a habit I could never give up, just to look into your room to see if you were sleeping or what you were doing. Whenever you came to my house, you would sit in your familiar chair or walk around, asking about Trang and Dung. And before leaving, you would always remind me to close the door carefully, not to get so caught up in work that I wouldn't notice who might come into the house.

What I remember most is when you were still strong and healthy. Whether it was sunny or rainy, you would walk to church early in the morning. Later, I would follow you and ask, "Why don't you let someone drive you so your legs won't get tired?" You would just smile. Only when I went to Mass with you did I realize that you walked so you could quietly pray a full Rosary, because the distance from home to church was just enough for one. "Walking like that is also very good for your health," you told me. You also reminded me along the way, "We must be careful, because we might trip on the edges of the pavement. If we fall, it would be very difficult." I still remember those words.

On holidays, New Year celebrations, or on the anniversary of Mom's passing, all the children and grandchildren would gather to visit you. The small house was filled with laughter. Everyone sat close together, sometimes even spreading mats on the floor, but it was truly joyful. Seeing the happiness on your face, I realized how precious the time God was giving us was. Those are moments I will never forget.

I know you always hoped that we would have homes of our own. Every Lunar New Year, you would give us a lottery ticket, hoping that perhaps good fortune would come our way.

In recent years, your legs grew weaker, and you could no longer walk long distances. When you came to my house, you had to walk slowly, step by step. You could no longer walk to church for Mass, but instead attended Mass online at home.

Ba yêu quý của chúng con,

Vậy là Ba đã mất đi trong sự tiếc thương đau đớn vô cùng của đàn con cháu. Vậy mà con cứ ngỡ đây không phải là sự thật, vẫn tưởng Ba vẫn đang hiện diện với con đây mà. Thì mới hơn nửa tiếng đồng hồ con và Thạch vẫn còn ngồi chơi nói chuyện với Ba và chị Xuyên, người mà trước đây thường gọi con cho Mẹ chăm sóc, nay lại tới thăm Ba. Vậy mà sau khi con về nhà, nghe chị Hoa gọi với giọng hoảng hốt: “Ba đau bụng, phải chở đi bệnh viện gấp”, thì như những lần trước Ba cũng đã trải qua mấy lần bị bệnh phải nhập viện và khỏe mạnh để trở về nhà. Nhưng lần này con không thể ngờ được đây là lần cuối cùng được nhìn thấy Ba trong căn nhà thân yêu này. Thật là xót xa đau lòng vô cùng!

Cứ sáng sớm hoặc khi nào rảnh, con vẫn chạy qua nhà Ba như một thói quen không thể bỏ được, là nhìn vào phòng Ba một chút coi thử Ba đã ngủ chưa hay là đang làm gì? Mỗi lần Ba qua nhà con đều ngồi vào chiếc ghế quen thuộc hoặc đi một vòng trong nhà hỏi thăm tình hình các cháu Trang, Dung, rồi khi trở ra thế nào Ba cũng nhắc con nhớ đóng cửa cẩn thận, chớ mãi lo làm việc mà không biết ai vào nhà đâu.

Con nhớ nhất là thời gian Ba còn khỏe mạnh, dù nắng hay mưa Ba vẫn đi bộ tới nhà thờ vào sáng sớm. Sau này con vẫn chạy theo Ba và hỏi “tại sao Ba không muốn anh chị chở cho đỡ mỏi chân?” Ba chỉ cười và khi cùng đi lễ với Ba con mới phát hiện ra Ba đi bộ để “yên tĩnh lần hạt một chuỗi Mân Côi” vì từ nhà đến nhà thờ là “lần vừa một chuỗi đó con. Con đi bộ như vậy rất tốt cho sức khỏe”, Ba còn nhắc nhở con trên đường đi “chúng ta phải cẩn thận, vì có thể vấp vào những gờ xi măng trên đường, nếu té một cái thì thật là khổ”. Con vẫn nhớ hoài những lời dặn dò đó.

Những ngày lễ Tết hoặc ngày giỗ Mẹ, con cháu đều tập trung về thăm Ba. Căn nhà nhỏ bé nhưng đầy ắp tiếng cười của con cháu. Mọi người ngồi chen chúc nhau, thậm chí còn phải trải chiếu giữa nền nhà nhưng thật là vui. Nhìn thấy nụ cười hạnh phúc trên khuôn mặt người cha già thân yêu, con nghĩ phải biết quý thời gian Chúa đang ban tặng. Thật là những phút giây không bao giờ quên được.

Con biết Ba vẫn mong mỏi chúng con có được căn nhà ở, vì ngày Tết thế nào Ba cũng lì xì cho các con 1 tờ vé số với ao ước sẽ có vận may tới chăng?

Thời gian sau này chân Ba yếu dần không còn đi bộ xa nữa, phải đi chậm từ từ khi qua nhà con. Ba không đi bộ đến dự lễ ở nhà thờ, nhưng thường ngày ở nhà tham dự Thánh Lễ trực tuyến. Bây giờ Ba đã ra đi trong sự tiếc thương nhắc nhở của đàn con cháu. Tất cả sẽ thay đổi theo thời gian sau khi Ba mất. Nhưng tình yêu và gương sáng của Ba sẽ không bao giờ thay đổi trong trái tim của chúng con.

Vĩnh biệt người Ba thân yêu của chúng con.

Cao Thị Thu Thủy

X: Người thân của chúng con đã được nuôi dưỡng bằng Mình và Máu Thánh Chúa. Xin ban cho linh hồn **Gioan Baotixita** được một chỗ nơi Bàn Tiệc trong Nước Trời. Chúng ta cầu xin Chúa.

X: Xin nâng đỡ chúng con trong cơn buồn sầu về cái chết của người thân chúng con. Xin cho niềm tin chúng con thành niềm an ủi và cuộc sống muôn đời thành niềm hy vọng của chúng con. Chúng ta cầu xin Chúa.

Mọi người đọc Kinh Lạy Cha: “Lạy Cha chúng con ở trên trời...”

Cầu Nguyện Cho Người Có Mặt

Lm: Chúng ta hãy cầu nguyện,

Lạy Chúa Giêsu, Đấng Cứu Chuộc chúng con, Chúa đã tự hiến chịu chết, để mọi người được cứu rỗi và vượt cõi chết đến cuộc sống mới. Xin nghe lời chúng con khẩn nguyện mà nhìn đến dân Chúa đang khóc thương và cầu nguyện cho người thân yêu đã qua đời. Lạy Chúa Giêsu, Chúa là Đấng chí thánh và từ bi, xin thứ tha mọi tội lỗi con cái Chúa. Nhờ chết đi, Chúa đã mở cửa sự sống mới cho những ai tin tưởng vào Chúa: xin đừng để người thân yêu của chúng con lìa xa Chúa, nhưng nhờ sức mạnh uy quyền Chúa ban, được hưởng ánh sáng, niềm vui và bình an trong Nước Chúa. Chúa là Đấng hằng sống hằng trị muôn đời. Amen.

Lm. Lạy Chúa, xin cho linh hồn **Gioan Baotixita** được yên nghỉ muôn đời

Đ. Và cho ánh sáng Chúa chiếu soi ngàn thu trên linh hồn **Gioan Baotixita**.

Trước Khi Nhập Huyệt

Lm: Chúa toàn năng đã gọi người thân yêu của chúng con là **Gioan Baotixita Cao Như Thế** từ đời này về với Chúa. Chúng con xin gửi thi thể này lại bụi đất, nơi loài người đã được tạo dựng. Chúa Kitô là người đầu tiên sống lại từ cõi chết, và chúng con biết rằng, Ngài sẽ cho mỗi thân xác hay chết chúng con sống lại như Người trong vinh quang. Chúng con phó dâng người thân này cho Chúa, xin Chúa tiếp nhận vào nơi bình an và cho sống lại ngày sau hết. Chúng con cầu xin nhờ Đức Giêsu Kitô, Chúa chúng con. Đ: Amen.

Kinh Vực Sâu

Lạy Chúa con, con ở dưới vực sâu kêu lên Chúa con, xin Chúa hãy thương nhậm lời con kêu van. Hãy lắng nghe tiếng con cầu xin. Nếu Chúa con chấp tội nào ai rồi được? Bởi Chúa con hằng có lòng lành, cùng vì lời Chúa con phán hứa. Con đã trông cậy Chúa con. Linh hồn con cậy vì lời hứa ấy, thì đã trông cậy Chúa con. Những kẻ làm dân Đức Chúa Trời đêm ngày hãy trông cậy Người cho liên, vì Người rất nhân lành hay thương vô cùng, sẽ tha hết mọi tội lỗi, kẻ làm dân Người thay thay. Lạy Chúa con, xin ban cho linh hồn **Gioan Baotixita** được nghỉ ngơi đời đời, và được sáng soi vô cùng. Lạy Chúa con, xin cứu lấy linh hồn **Gioan Baotixita** cho khỏi tù ngục, mà được nghỉ yên. Amen.

Phép Lành

Thánh Ca Cầu Hôn

Ca Tình Tri Âm – Lm. Kim Long

ĐK. Giữ gìn con Chúa ơi. Vì Chúa là chôn con tựa nương tháng năm. Trong cánh tay Người hồn con vui sống. Tình yêu Chúa khoan dung bền vững muôn đời.

1. Hồn con thao thức bên lòng Chúa. Chúa là gia nghiệp duy nhất đời con. Là chén phần phúc con trông mong. Con tiến dâng Người tâm lòng cậy trông.
2. Hồn con lên tiếng ca tụng Chúa. Chúa là hy vọng nâng đỡ đời con. Là chính cùng đích con trông mong. Nơi cánh tay Người vững một niềm tin.

Nguyện Chúa Chí Ái - Hoàng Khánh & Kim Long

ĐK. Nguyện Chúa chí ái, hãy lắng nghe lời chúng con. Dù tình thương xem, vì chúng con phạm đến Người.

1. Giòng suối lệ tuôn mãi, đoàn chúng con hướng lên Người. Lạy Chúa Trời vinh quang, nguyện thương đến lời van nài.
2. Người chính đường sinh phúc, là cánh tay Chúa uy quyền. Chìa khóa trời cao quan, nguyện thương xóa sạch lỗi lầm.

Beloved Dad,

I would like to share a small story so that others may know about your integrity during your service in the military.

During the “Red Summer” of 1972 in Quảng Trị, when the “Highway of Horror” was filled with civilians fleeing, the people of Quảng Trị poured into Đà Nẵng. At that time, Colonel Nguyễn Ngọc Khôi, the mayor of Đà Nẵng, established the Nghĩa An Temporary Refugee Camp near the Hòa Cầm ammunition depot. He appointed you as the head of this camp.

At that time, I was still young, only 11 years old. Whenever you went to inspect the camp in your Jeep, you often took me along, and sometimes Thủy would come too. You usually went in the late afternoon or evening, because during the day you worked at the office on Thống Nhất Street near Cầu Vòng Bridge. The road from Đà Nẵng city to Hòa Cầm passed through the Phước Tường area, which was not secure at the time. You always carried two Colt pistols, one across your chest and one at your side.

I remember that the government entrusted you with managing a very large amount of supplies: long trucks carrying corrugated metal sheets, lumber, canned food, clothing of all kinds, household items, and many other goods, all brand new from the United States. Every relief item was distributed fully to each person, and the people were very grateful. If this position had been given to someone else, it could have been an opportunity for great personal gain.

During that time, you became noticeably thinner from the burden of so much responsibility. After the work was completed, at a ceremony, you were awarded a medal. An elder, representing all the refugees, presented you with a painting titled “The Hope of the People” and explained its meaning. That painting was later hung in our living room at the Thanh Lịch housing area. At the time, I was too young to really notice what the painting depicted.

I would also like to share that during your time as the head of the Đà Nẵng Rural Development Cadre Group, when the Phoenix Program was underway, you often attended meetings at many different locations, both day and night. I remember one location near the Đà Nẵng Technical High School, in the Thanh Bình beach area. Sometimes you went to a U.S. military base at another location. Each time you entered, you had to present a password before the guards would open the gate. There was also Lieutenant Colonel Chung, who lived near our house, who attended these meetings. Whenever I went with you to these meetings, I would sit and wait outside in the car.

Thank you, Dad, for letting me accompany you and share with you precious moments that not all of your children were able to experience. I miss you very much.

Cao Đức Tánh

Ba kính yêu,

Con muốn kể lại một chuyện nhỏ để mọi người biết về tính thanh liêm của Ba khi phục vụ trong quân đội.

Vào Mùa Hè Đỏ Lửa 1972 tại Quảng Trị với Đại Lộ Kinh Hoàng, người dân Quảng Trị chạy vào Đà Nẵng. Đại tá Nguyễn Ngọc Khôi là thị trưởng Đà Nẵng lúc đó đã thành lập Trại Tạm cư Nghĩa An, gần kho đạn Hòa Cầm. Ông đã chỉ định Ba làm trưởng trại tạm cư này.

Lúc đó con còn nhỏ, mới 11 tuổi, mỗi lần Ba đi thị sát bằng xe Jeep, Ba thường chở con theo, thỉnh thoảng cũng cho Thụy đi theo nữa. Ba thường đi chiều tối, vì ban ngày còn phải làm việc tại văn phòng ở đường Thống Nhất gần cầu Vòng. Đường từ thành phố Đà Nẵng lên Hòa Cầm phải qua khu vực Phước Tường. Khu Phước Tường khi đó không được an ninh nên lúc nào Ba cũng mang 2 khẩu súng Colt, một trước ngực và một bên hông.

Con nhớ hồi đó chính phủ giao cho ba quản lý khối tài sản rất lớn: các xe tải thùng dài chở tôn 3/7, gỗ, thực phẩm đóng hộp, quần áo đủ loại, các đồ gia dụng, và rất nhiều thứ, tất cả đều của Mỹ mới tinh. Tất cả các phẩm vật cứu trợ đều đến tay mỗi người đầy đủ, và họ rất vui mừng. Nếu chức vụ Trưởng Trại này được giao cho người khác thì có thể đây là cơ hội làm giàu lớn.

Đợt đó Ba ốm hẳn vì phải lo nhiều chuyện. Sau khi công việc hoàn tất, trong một buổi lễ, Ba được trao Huân chương. Một vị bộ lão đại diện cho tất cả người tỵ nạn đã trao tặng Ba một bức tranh có tên “TOÀN DÂN HOÀI VỌNG” và giải thích ý nghĩa của bức tranh. Bức tranh này được treo trong phòng khách của nhà mình tại Cư Xá Thanh Lịch. Lúc đó con còn quá nhỏ nên không để ý bức tranh đó vẽ những gì.

Cũng kể thêm, trong thời gian Ba làm Tỉnh đoàn trưởng Tỉnh Đoàn Cán Bộ Xây Dựng Nông Thôn Đà Nẵng, Chiến dịch Phượng Hoàng (Phoenix Program) đang xảy ra, Ba thường đi họp ở nhiều địa điểm, ban ngày cũng như ban đêm. Con nhớ có một địa điểm gần Trường trung học Kỹ thuật Đà Nẵng, tại khu vực bãi biển Thanh Bình. Có khi đến một căn cứ Mỹ ở địa điểm khác, mỗi lần vào cổng, Ba phải trình mật lệnh rồi lính gác mới mở cổng. Có Trung tá Chung ở gần nhà mình cũng họp nữa. Những lúc đi theo Ba trong các buổi họp này, con ngồi chờ ở ngoài xe.

Cám ơn Ba đã cho con đồng hành và chia sẻ cùng Ba những giây phút mà không phải người con nào của ba cũng trải nghiệm.

Nhớ Ba thật nhiều.

Cao Đức Tánh

Lạy Mẹ Xin Yên Ủi – Nguyễn Khắc Xuyên

ĐK. Lạy Mẹ xin yên ủi chúng con luôn luôn, Mẹ từ bi xin phá những nỗi u buồn. Vì đời con gieo rắc biết bao đau thương, và tràn lan gai góc bước trên con đường.

1. Hỡi Mẹ rất nhân từ Mẹ quên sao được hôm xưa, lời Mẹ hứa khi ở trên núi kia, lúc mà Chúa sinh thì Mẹ đứng âu sầu lặng yên, là Mẹ chúng con mền tin linh quyền.
2. Đến giờ chết xin Mẹ ngự đến bên giường khuyên con, và ban xuống cho chúng con những ơn. Ước gì chúng con được hầu sát ngay cạnh Mẹ liên, từ nay hết lo lắng hết chán phiền.
2. Trong trái tim Chúa bao dịu dàng, con xin được nghe Chúa bảo ban, dạy dỗ con, dạy dỗ con, biết sống sao thắm tươi tình son. Tìm bước theo, đường Chúa yêu, biết dâng trao, biết thứ tha nhiều. Cùng Chúa đi, cùng Chúa đi, hòa niềm vui chung với mọi người.

Từ Chôn Luyện Hình - Lm. Kim Long

1. Từ chôn luyện hình u tối vọng tiếng bao linh hồn khóc than. Niềm thành tín dâng Mẹ nhân ái, nguyện Mẹ thương nghe đoàn con cái thiết tha van nài.
- ĐK. Từ vực sâu tiếng khóc than còn vọng ngân với tháng năm u hoài đón đau. Mẹ, Mẹ ơi, hãy đoái thương, lòng từ bi hãy chiếu soi hết mọi linh hồn.
2. Ngày tháng trôi vào quên lãng Nào biết trông ai người nhớ thương Lệ sầu rung rung mờ đôi mắt, lửa hồng bao đêm ngày nung nấu đón đau khôn lường.
 3. Thập giá xưa còn ghi dấu Mẹ hiến dâng Con Một mền yêu, chuộc tội cho gian trần sa đấm, này giờ đây xin Mẹ thương cứu vớt bao linh hồn.

Kinh Hòa Bình - Lm. Kim Long

Lạy Chúa từ nhân xin cho con biết mền yêu và phụng sự Chúa trong mọi người. Lạy Chúa xin hãy dùng con như khí cụ bình an của Chúa để con đem yêu thương vào nơi oán thù, đem thứ tha vào nơi lăng nhục, đem an hòa vào nơi tranh chấp, đem chân lý vào chốn lỗi lầm; để con đem tin kính vào nơi nghi nan, chiếu trông cậy vào nơi thất vọng; để con dội ánh sáng vào nơi tối tăm, đem niềm vui đến chốn u sầu.

Lạy Chúa xin hãy dạy con: tìm an ủi người hơn được người ủi an, tìm hiểu biết người hơn được người mền yêu. Vì chính khi hiến thân là khi được nhận lãnh, chính lúc quên mình là lúc gặp lại bản thân; vì chính khi thứ tha là khi được tha thứ, chính lúc chết đi là khi vui sống muôn đời.

Ôi Thần Linh thánh ái xin mở rộng lòng con, xin thương ban xuống những ai lòng đầy thiện chí ơn an bình.

Từ Vực Sâu U Tối – Lm. Kim Long

ĐK. Từ vực sâu u tối, con cầu xin Chúa, Chúa ơi ! Từ vực sâu thương đau, con đợi trông Chúa nhận lời.

1. Nếu Chúa chấp tội Chúa ơi, nào ai đứng vững thành thời ? Nhưng Cha khoan hồng thứ tha, khiến muôn dân luôn tin thờ.
2. Con luôn trông cậy Chúa con, hồn con tha thiết cậy tin. Con luôn trông cậy Chúa con, vững tâm tin lời đọan nguyên.
3. Hơn quân canh đợi ánh dương, hồn con trông Chúa nào ngơi. Hơn quân canh đợi ánh dương, Ích-Diên trông cậy Chúa Trời.

Sự Sống Thay Đổi Mà Không Mất Đi - Phanxicô

1. Sự sống này chỉ thay đổi mà không mất đi. Lúc con người nằm yên giấc ngủ, mắt nhắm lại rồi là thấy tương lai. Trọn kiếp người nay không còn nước mắt nụ cười. Nhưng con tin rằng ngày mai trong Chúa, chẳng có nỗi buồn đẹp mãi niềm vui.

ĐK. Sự sống không mất nhưng chỉ đổi thay, đã qua bao ngày trọn một kiếp này. Dù sống hay chết tin còn ngày mai, sự sống không mất nhưng chỉ đổi thay.

2. Cuộc sống này kìa hoa nở và hoa úa phai. Nắng lên đời thì đêm tắt thờ, mây tím giăng trời thì nắng tan đi. Cuộc sống này bao nhiêu lần đưa tiễn ngậm ngùi. Nhưng con tin rằng ngày mai trong Chúa, chẳng có chia lìa chẳng có hợp tan.
3. Cuộc sống này ngày chưa trọn mà đêm đã lên. Lá thay mùa thời gian biến đổi, như vó câu dồn tựa thoáng mây bay. Một kiếp người chưa bao ngày đã tới cội nguồn. Nhưng con tin rằng ngày mai trong Chúa, hạnh phúc muôn đời chẳng có thời gian.

Trong Trái Tim Chúa - Phanxicô

1. Trong trái tim Chúa yêu muôn đời con xin được một chỗ nghỉ ngơi, nhỏ bé thôi, nhỏ bé thôi như nước mưa tan trong biển khơi. Nhỏ bé thôi, nhỏ bé thôi, trái tim con trong trái tim Người, nhỏ bé thôi, nhỏ bé thôi, là tình con trong khối tình Người.

ĐK. Trái tim hồng Thiên Chúa trái tim người Cha, mãi muôn đời yêu dấu chúng con gần xa. Tháng năm đời con sống chứa chan lời ca, có ân tình Thiên Chúa trái tim nở hoa.

2. Trong trái tim Chúa bao ân cần, con xin được say mên hồng ân, là trái ngon, là trái ngon, những trái ngon dưỡng nuôi đời con. Là bánh thơm, là sữa thơm, giúp con mau chân bước lên trời, là đóa hoa, là tiếng ca, gọi lòng con vui bước về nhà.

3. As a husband

How blessed it is for a man to marry a wife who is truly compatible, and for both to love each other deeply until the end of life. I loved and married your mother during a time when the country was divided and in turmoil. The Geneva Accords split the country, and we brought each other to the South in search of freedom.

We both placed our faith in God and the Blessed Virgin Mary, and when our children were born, we offered them to God. I worked to provide for the family, and together with your mother, we raised ten children. There were countless words of encouragement, comfort, and care during times of illness, and so many shared thoughts and burdens between us.

Then came the great tragedy of 1975, when the country fell. I was imprisoned, leaving your mother alone to struggle and provide for the children. Because of financial hardship, she was only able to visit me once every few years. In prison, I could only keep my love and longing for my wife and children in my heart. I prayed constantly for the family.

The greatest joy was when I was released and reunited with your mother and the children. We spent our days together in the New Economic Zone. Though life was difficult and full of hardship, we had each other from morning to evening. Later, when we had the opportunity to come to the United States, our happiness grew even more. I believed we would stay together until old age.

But unexpectedly, your mother fell seriously ill and passed away at the age of 75. My longing and sorrow for her cannot be put into words. Now I am leaving as well, leaving to be reunited with the one I love so dearly, and nothing will separate us again.

4. As a grandfather

I thank God for allowing me to live to nearly 100 years old, long enough to witness my grandchildren grow up, some already married, and to welcome great-grandchildren who are so dear.

I consider myself fortunate to have lived through war and still remained safe, and to have a large family of descendants. My grandchildren should live upright lives, fear God, and strive in their studies and work.

Now the time has come for God to call me home. I am always ready for that moment, even though it means being apart from my grandchildren. I love you all and will continue to watch over you.

Remember to pray for me. Farewell, my grandchildren. We will meet again in a place of light and eternal peace. Amen.

Simon Cao Đức Thống (rewrite on behalf of Dad)

người may mắn vì qua chiến cuộc mà vẫn bình an, lại là "con một cháu bầy". Các cháu cũng hãy sống ngay chính, kính sợ Chúa, và nỗ lực học tập, làm việc. Nay tới lúc Chúa gọi ông về. Ông luôn sẵn sàng chờ đợi giây phút ấy. Mặc dầu lúc đó ông phải xa các cháu. Ông luôn yêu thương và phù hộ cho các cháu nhiều. Nhớ cầu nguyện cho ông. Tạm biệt các cháu, hẹn gặp nhau nơi sáng láng, bình an vĩnh cửu. Amen.

Simon Cao Đức Thống (Ghi lại cho Ba)

From the Heart of John the Baptist Cao Như Thế

1. As one living far from his homeland

How painful it was to leave behind an aging father and the beloved village of one's birth. The war between the Việt Minh and the French caused so many families to be separated, including our own. The uncles also left, while Father (Cao Tráng) chose to remain with the two older sisters, O Vi and O Huân. I left with my wife and children, along with my older sister (O Luyến) and two younger sisters (O Nghĩa and O Lệ), not knowing when I would see Father and my sisters again. I pray that those who remained would be safe. Please pray for us.

2. As a father

From the time I left my ancestral homeland, bringing along my newly married wife to escape the chaos of war, I have now become a father of ten children, six sons and four daughters. I thank God and the Blessed Virgin Mary for keeping my family safe. The children are healthy and well-behaved. Their mother and I hope that they will be properly educated.

I also wish to offer my children, especially my sons, to God. I always try to live well, to build up the family's livelihood, and to support their mother.

I once hoped that after retirement, I could move to Trảng Bom, Đồng Nai to start a farm and enjoy my old age. But "a life of hardship depends on one's fate." The war in the spring of 1975 broke out, the South fell, and I was imprisoned for seven years.

Fortunately, I survived and was able to return home, unlike many who were imprisoned longer or lost their lives in the deep forests. I thought our family had reached its darkest time when we had to live in the New Economic Zone, facing hardship on every side, with the children's future uncertain. All the effort invested in their upbringing seemed to vanish.

Yet God still showed mercy. Our family was able to come to the United States in 1992 under the HO program. Trọng entered religious life and became a priest. The sons and daughters gradually got married. I was also able to sponsor all the married children in Vietnam to come to the United States. I am very happy about this and always give thanks to God, the Blessed Virgin Mary, and Saint Martin de Porres.

Sơ Lược Tiểu Sử

Ông Cố GIOAN BAOTIXITA CAO NHƯ THẾ

Ông Cố Gioan Baotixita Cao Như Thế sinh ngày 3 tháng 1 năm 1931 (theo sổ Rửa Tội 1930), tại làng Hướng Phương, tổng Lữ Phong, phủ Quảng Trạch, tỉnh Quảng Bình; nay là thôn Hướng Phương, xã Quảng Phương, huyện Quảng Trạch, tỉnh Quảng Bình, Việt Nam.

Ông là con thứ tư trong số sáu người con của ông Gioan Baotixita Cao Tráng và bà Matta Ngô Thị Thí.

Lập gia đình năm 1952 với bà Anna Cao Thị Nhuận cũng là người trong làng, con thứ ba của ông Phaolô Cao Lự và bà Anna Nguyễn Thị Tín. Ông bà sinh được 10 người con: 6 trai và 4 gái. Trong số này, 9 người con đã lập gia đình, có đoàn cháu nội, cháu ngoại và chất gái trai gồm 29 cháu, 17 chất. Còn người con thứ ba dâng mình cho Chúa là linh mục Victor Cao Đức Trọng, CSJB, dòng Tiểu Đệ Thánh Gioan Tẩy Giả, New York, Hoa Kỳ.

- **1941-1944:** theo học và tốt nghiệp tiểu học Pháp-Việt (Ecole Primaire Complementaire de Quang Trach) tại Ba Đồn, phủ Quảng Trạch, Quảng Bình.
- 1945-1949: học Hán văn tại Hướng Phương.
- 1950-1951: gia nhập Việt Bình Đoàn Trung phần Việt Nam, Tiểu đoàn Võ Tánh, Quảng Nam.
- 1951-1952: tốt nghiệp khóa Hạ sĩ quan tại trường Võ bị Địa phương Trung Việt Võ Thân, An Cựu, Huế.
- 1952-1955: phục vụ tại Tiểu đoàn I Pháo binh, Đệ Nhị Quân khu tại Huế và Quảng Trị.
- 1955-1956: thuyền chuyển về Trung đoàn 61 Bộ Binh.
- 1956-1958: làm việc tại văn phòng Tư Lệnh Đệ Nhị Quân khu Huế.
- 1958: tự học và tốt nghiệp Trung học đệ nhất cấp tại Huế.
- 1959-1960: trúng tuyển và tốt nghiệp khóa I Sĩ quan Đặc Biệt tại Quân trường Đồng Đế Nha Trang, cấp bậc Chuẩn úy hiện dịch.
- 1960-1961: thuyền chuyển đến Trung đoàn 2, Sư đoàn I Bộ Binh.
- 1961-1963: Thiếu úy, Huấn luyện viên tại Trung tâm Huấn luyện Vùng I Chiến thuật. Tốt nghiệp khóa Biệt động quân (Rừng núi, sinh lầy) tại Dục Mỹ.
- 1963-1965: Trưởng chi nhánh Văn phòng Tư lệnh Đệ II Quân khu, Quân đoàn I.

- 1966-1967: Trung úy, Sĩ quan Bình định Hội đồng Xây Dựng Nông Thôn Quân đoàn I, Vùng I Chiến thuật.
- 1968-1973: Đại úy, Tỉnh đoàn trưởng Tỉnh Đoàn Cán Bộ Xây Dựng Nông Thôn Đà Nẵng. Tốt nghiệp Khóa Đại Đội Trưởng Bộ Binh (1969) và Khóa Bộ Binh Cao Cấp Tiểu đoàn trưởng (1972) tại trường Bộ binh Thủ Đức.
- 1973-1975: Thiếu tá, Trưởng Ty Nhân Dân Tự Vệ Đà Nẵng. Được ân thưởng Đệ Ngũ Đẳng Bảo Quốc Huân Chương, Lục Quân Huân Chương Hạng I, Tham Mưu Bội Tinh Hạng I, Danh Dự Bội Tinh Hạng I và 20 huy chương các loại.
- **25/03/1975-1982**: bị Việt Cộng giam cầm trong các trại tập trung cải tạo tại Vĩnh Điện - Quảng Nam, Tổng Trại 2 Kỳ Sơn - Tam Kỳ - Quảng Nam, Tổng Trại Tiên Lãnh - Tiên Phước - Quảng Nam.
- 21/04/1982: được phóng thích trở về với gia đình. Chịu 2 năm quản chế tại địa phương.
- 1982-1991: sinh sống cùng gia đình tại vùng Kinh tế mới Đa Lộc, Đồng Xuân, Phú Yên.
- **21/10/1991**: gia đình được xuất cảnh sang Hoa Kỳ theo diện HO 9 và định cư tại Sunnyvale, California, Hoa Kỳ cho đến nay.

Trở về gia đình sau thời gian dài trong tù, sức khỏe suy giảm, ông vẫn cùng con cái lên rẫy, xuống ruộng, dầm mưa dãi nắng để có được hạt gạo, củ khoai củ sắn, mong con cái qua con bĩ cực. Bàn tay Chúa Quan Phòng vẫn luôn đặt trên gia đình; giữa rừng núi hoang vu, y tế kém, những người trong gia đình lần lượt bị sốt rét, nhiễm đi nhiễm lại, dễ chuyển thành sốt rét ác tính, nhưng Chúa đã cho qua khỏi. Vất vả, nhưng giáo dục đức tin không bao giờ thiếu, sáng sớm và chiều tối gia đình luôn đọc kinh cầu nguyện. Những ngày lễ trọng, nếu thuận tiện thì kéo nhau đi bộ xuống ga xe lửa ra Qui Nhơn tham dự Thánh lễ.

Cuộc sống sang trang mới khi gia đình ông và vợ cùng 5 người con còn độc thân được qua Mỹ định cư theo diện HO. Cuộc sống dễ chịu hơn, nhưng những ngày đầu không thiếu khó khăn. Đầu vậy, ông vẫn vững tay chèo đưa gia đình qua cơn sóng gió với sự trợ giúp không ngừng từ Chúa ở trên cao. Những gia đình còn lại lần lượt được bảo lãnh đoàn tụ. Ông luôn nhắc nhở con cháu sống tâm tình tạ ơn: Tạ ơn Thiên Chúa, Đức Mẹ, Thánh Cả Giuse, Tổ quốc Việt Nam, đất nước Hoa Kỳ, quý vị ân nhân, bằng hữu, đồng môn, bạn đồng đội và cộng sự viên đã tạo điều kiện cứu giúp, nâng đỡ.

Ông Cố Gioan Baotixita là người đạo đức, hết lòng kính sợ Chúa, tham dự thánh lễ hằng ngày dù trời mưa gió, ngay cả khi đau yếu vẫn tham dự thánh lễ trực tuyến, chuyên chăm cầu nguyện, lần hạt Mân Côi nêu gương cho con cháu. Thanh liêm khi phục vụ trong quân đội, trong đời thường, tính tình cẩn thận, luôn nỗ lực và cây trồng, nhả nại chịu đựng gian khổ, lo

Tâm tình của ông Gioan Baotixita Cao Như Thế

Của người con xa xứ: Đau xót thay lúc phải rời xa cha già cùng làng quê yêu dấu. Chiến cuộc này giữa Việt Minh và Pháp khiến bao gia đình ly tán, trong đó có gia đình mình. Các chú cũng ra đi, riêng Thầy (ông Cao Tráng) chọn ở lại cùng hai chị là O Vị và O Huân. Con ra đi cùng vợ con và chị (O Luyến) và hai em (O Nghĩa, O Lệ) mà không biết khi nào được gặp lại Thầy và hai chị. Mong mọi người ở lại bình an. Xin cầu nguyện cho chúng con.

Của người cha: Từ lúc bỏ quê cha đất tổ, đem theo vợ mới cưới chạy loạn chiến chinh. Nay đã là cha của 10 đứa con (6 trai, 4 gái). Cảm ơn Chúa Mẹ gìn giữ gia đình con được bình an. Các con thì khỏe mạnh, ngoan ngoãn. Ba Mẹ mong các con được học hành đến nơi đến chốn. Ba cũng ước ao dâng các con, nhất là các con trai cho Chúa. Ba luôn cố gắng sống tốt, gây dựng kinh tế gia đình và đỡ đần cho Mẹ các con. Ba mong khi về hưu sẽ vào vùng Trảng Bom, Đồng Nai làm trang trại vui hưởng tuổi già. Vậy mà “bôn ba chẳng qua thời vận”, chiến sự mùa Xuân 1975 bùng nổ, miền Nam thất thủ, Ba phải sa vào cánh tù đầy hết 7 năm. May mà Ba vẫn sống sót và được tự do về nhà, còn hơn bao người bị giam giữ lâu hơn hoặc bỏ mạng nơi rừng thiêng nước độc. Ba tưởng gia đình mình tới thời mạt vận khi phải ở vùng kinh tế mới cực khổ trăm bề, các con thì tương lai quá mù mịt. Bao công sức đầu tư cho các con đã tan thành mây khói. Vậy mà Chúa vẫn xót thương, gia đình mình được qua Mỹ năm 1992 theo diện HO. Trọng đi tu và làm linh mục. Các con trai, con gái lần lượt lập gia đình. Ba cũng lo bảo lãnh cho các con đã lập gia đình bên Việt Nam qua Mỹ hết thảy. Ba rất mừng về điều đó và luôn cảm tạ Chúa Mẹ và thánh Martin de Porres.

Của người chồng: Hạnh phúc thay cho một người lấy được người vợ tâm đầu ý hợp và cả hai đều yêu nhau tha thiết đến phút cuối cuộc đời. Ba đã yêu và lấy được Mẹ khi đất nước đang buổi phân ly loạn lạc. Hiệp định Geneva chia đôi đất nước khiến Ba Mẹ dạt dứu nhau vào Nam tìm tự do. Ba Mẹ đều tin kính Chúa Mẹ, khi có con Ba Mẹ đều dâng cúng cho Chúa. Ba cũng lo kinh tế gia đình, cùng với Mẹ sinh đẻ nuôi dưỡng 10 mặt con. Biết bao lời động viên, an ủi, chăm sóc khi bệnh tật hoặc con cái ốm đau, biết bao tâm sự được trải cùng nhau. Rồi khi đại họa mất nước 1975 xảy ra, ba phải đi tù để một mình Mẹ cùng các con bươn chải kiếm sống. Kinh tế eo hẹp nên vài năm Mẹ mới đi thăm nuôi Ba được một lần. Ba sống trong tù chỉ biết thương nhớ vợ con để ở trong lòng. Ba đã cầu nguyện rất nhiều cho gia đình. Vui mừng nhất là khi Ba được tự do về gặp Mẹ và các con. Ba Mẹ sống những ngày vui vẻ tại vùng kinh tế mới, mặc dầu đôi khổ nhưng sớm tối có nhau. Sau này có dịp qua Mỹ lại càng thêm hạnh phúc. Ba tưởng sẽ được ở cùng nhau đến răng long đầu bạc.

Ai ngờ Mẹ mắc bệnh mà qua đời ở tuổi 75. Ba thương nhớ khôn nguôi không biết làm sao kể xiết. Nay Ba ra đi, đi để gặp lại Mẹ rất đổi thương yêu, và không gì có thể chia cắt Ba Mẹ nữa.

Của người ông: Cảm ơn Chúa đã cho ông sống đến U100, đủ lâu để chứng kiến các cháu của ông khôn lớn, có đứa đã lập gia đình và ông lại có thêm những chất thật dễ thương. Ông là

2. *Dad did not know how to swim*

Grandfather, Ông Giáo Vị, was Dad's father. Dad was the only son, with five sisters. Because of that, he was never allowed to go swim in the river, out of fear that he might drown and the family line would end. So it was only natural that Dad never learned how to swim. His sisters even had to limit their own food so that he could have enough to eat and attend school in the district.

3. *Dad had beautiful handwriting*

His handwriting slanted slightly to the right and was always neat and even. Even in old age, his writing style never changed. People say that one's handwriting reflects one's character, and indeed, he was always careful, upright, and lived with integrity. His children were all taught to practice good handwriting, and his grandchildren seem to have inherited a sense of aesthetics and skillfulness from him.

4. *Dad loved to work*

From gardening and planting trees to collecting various things, he was always active. His books and documents were carefully arranged in an orderly way. The plants he grew were always productive, and his belongings were organized so that anything could be easily found when needed. It was a very methodical way of working.

5. *Dad cared for the common good*

He helped compile the Cao family genealogy, established a support fund for Hường Phương village, actively participated in forming the Saint Anna Association, the patron of the village, and was always present each year to take part in community activities. In addition, he served the parish in many different roles with dedication.

6. *I personally have two memories of Dad*

First, when I was about 10 years old, I witnessed one of his subordinates chasing after him from inside the house out into the garden to give him a gift, but he refused to accept it. Perhaps he was concerned that accepting the gift would obligate him to help them, even in matters that were not right.

Second, when I got married, on the first night my wife and I slept together, Dad came into the room, quietly placed a small plate at the head of the bed, and then left without saying anything. On the plate were a few slices of fresh ginger and a small pinch of salt. It was his way of reminding us:

“With both hands offering a plate of ginger and salt,
Though ginger is spicy and salt is salty, may you never turn against each other.”

How profound that was. Thank you, Dad.

*** Simon Cao Đức Thống ***

lắng cho con cháu từng miếng cơm manh áo. Có lòng vị tha, ông luôn sẵn lòng giúp đỡ những người thiếu thốn trong khả năng của mình.

Cuộc đời ông đã chu toàn bổn phận con của Chúa, người chồng, người cha trong gia đình và người quân nhân trong quân đội.

Những việc Ông Cố Gioan Baotixita đã làm trong thời gian định cư tại Hoa Kỳ:

- Sáng lập viên Hội Đồng Hương Hường Phương tại Hải Ngoại (Bắc California).
- Sáng lập viên Quỹ Khuyến Học Giáo họ Hường Phương (Việt Nam).
- Sáng lập viên Quỹ Bảo Trợ Ôn Gọi Dòng Mến Thánh Giá Hường Phương (VN).
- Sáng lập viên Quỹ Gia Tộc các họ nội ngoại ở Hường Phương (Việt Nam).
- Cựu Chủ Tịch Cộng Đoàn Đức Mẹ Fatima, Giáo xứ St. Martin.

Sau một cơn bạo bệnh, ông Gioan Baotixita Cao Như Thế đã từ trần vào lúc 11:49 sáng thứ Ba, ngày 14 tháng 4 năm 2026, để lại đau buồn tiếc thương vô hạn cho gia đình, con cháu và nhiều người quen biết, hưởng thọ 95 tuổi.

Nguyện xin Thiên Chúa nhân lành, qua lời cầu bầu của Mẹ Maria và Thánh Cả Giuse, đón nhận linh hồn Gioan Baotixita vào thiên đàng, hưởng hạnh phúc trường sinh.

John the Baptist Cao Như Thế's Biography

John the Baptist Cao Như Thế was born on January 3, 1931 (according to baptismal records, 1930), in Hường Phương village, Lữ Phong district, Quảng Trạch prefecture, Quảng Bình province; now Hường Phương hamlet, Quảng Phương commune, Quảng Trạch district, Quảng Bình province, Vietnam.

He was the fourth of six children born to John the Baptist Cao Tráng and Martha Ngô Thị Thí.

In 1952, he married Anna Cao Thị Nhuận, also from the same village, the third daughter of Paul Cao Lự and Anna Nguyễn Thị Tín. Together they had ten children: six sons and four daughters. Of these, nine are married, blessing the family with 29 grandchildren and 17 great-grandchildren. Their third child, Father Victor Cao Đức Trọng, CSJB, dedicated his life to God and serves with the Little Brothers of St. John the Baptist in New York.

- **1941–1944:** Attended and graduated from the Franco-Vietnamese primary school (École Primaire Complémentaire de Quảng Trạch) in Ba Đồn, Quảng Bình.

- 1945–1949: Studied classical Chinese in Hường Phương.
- 1950–1951: Joined the Central Vietnam Military Unit, Võ Tánh Battalion, Quảng Nam.
- 1951–1952: Graduated from the Non-Commissioned Officer School at the Central Vietnam Military Academy in An Cựu, Huế.
- 1952–1955: Served in the 1st Artillery Battalion, 2nd Military Region, in Huế and Quảng Trị.
- 1955–1956: Transferred to the 61st Infantry Regiment.
- 1956–1958: Worked at the Headquarters of the 2nd Military Region in Huế.
- 1958: Completed lower secondary education through self-study in Huế.
- 1959–1960: Selected for and graduated from the first Special Officer Course at Đồng Đế Military Academy, Nha Trang; commissioned as Second Lieutenant.
- 1960–1961: Assigned to the 2nd Regiment, 1st Infantry Division.
- 1961–1963: Served as a training officer at the I Corps Training Center; completed Ranger training (jungle and swamp warfare) at Dục Mỹ.
- 1963–1965: Branch Head, Command Office of the 2nd Military Region, I Corps.
- 1966–1967: First Lieutenant; Pacification Officer, Rural Development Council, I Corps Tactical Zone.
- 1968–1973: Captain; Head of the Rural Development Cadre Group in Đà Nẵng. Completed Infantry Company Commander Course (1969) and Advanced Infantry Battalion Commander Course (1972) at Thủ Đức Infantry School.
- 1973–1975: Major; Chief of the People’s Self-Defense Office in Đà Nẵng.
Decorations: Fifth-Class National Order, First-Class Army Medal, First-Class Staff Medal, First-Class Honor Medal, and 20 additional medals.
- **March 25, 1975 – 1982:** Imprisoned by the communist regime in re-education camps at Vĩnh Điện (Quảng Nam), Camp No. 2 Kỳ Sơn (Tam Kỳ, Quảng Nam), and Tiên Lãnh Camp (Tiên Phước, Quảng Nam).
- April 21, 1982: Released and returned to his family; placed under local probation for two years.
- 1982–1991: Lived with his family in the New Economic Zone of Đa Lộc, Đồng Xuân, Phú Yên.

5. Ba là người chăm lo cho công việc chung:
Cụ thể là biên soạn gia phả họ Cao, lập quỹ tương trợ làng Hường Phương giúp đỡ làng; tích cực tham gia lập hội bà thánh Anna, quan thầy làng Hường Phương và luôn có mặt hàng năm để sinh hoạt cùng bà con. Ngoài ra Ba còn phục vụ giáo xứ trong nhiều trách vụ khác nhau một cách nhiệt tình.

Bản thân tôi có hai kỷ niệm về Ba:

Một là lúc tôi (khoảng 10 tuổi) chứng kiến cảnh rượt đuổi của nhân viên dưới quyền từ trong nhà ra ngoài vườn để đưa quà cho Ba mà Ba không nhận. Có lẽ Ba ngại nếu nhận quà thì sẽ phải giúp người ta, ngay cả trong những việc không chính đáng chăng?

Hai là lúc tôi lấy vợ, đêm đầu tiên vợ chồng tôi ngủ chung thì Ba tôi xin vào phòng đặt vào đầu giường một cái đĩa nhỏ rồi lẳng lặng đi ra. Trên đĩa có vài lát gừng tươi và một dùm muối, Thì ra Ba nhắn gửi chúng con là "Hai tay bưng đĩa muối gừng / gừng cay muối mặn xin đừng phụ nhau". Thiệt là thâm thúy biết mấy. Cảm ơn Ba.

Simon Cao Đức Thống

The Living Example of John the Baptist Cao Như Thế

The legacy he left behind was not material wealth, but spiritual values. It was a steadfast faith in God and the Blessed Virgin Mary. It was a heart of compassion and forgiveness, a life lived with meaning, and a strong sense of responsibility in fulfilling one’s duties. He lived a life filled with love, without hatred, without division, without prejudice, always hoping for the growth of the community and the homeland.

In a world that is turning away from the Creator and losing its sense of sin, his life stands as a reminder: live well so that your departure may have meaning. Place your trust in God, repent, and live according to His Word.

Thank you, Dad, because by God’s grace and your own efforts, you fought the good fight, finished the race, and kept the faith (2 Timothy 4:7).

Please pray to God for all your children and grandchildren, that they may follow your example.

Reflections About Dad

1. How Dad and Mom addressed each other

Dad and Mom often addressed each other using the name of their firstborn child (Thắng), specifically “Ba Thắng” and “Mạ Thắng.” It sounded so simple and rustic. Aunt and Uncle Hóa also addressed each other in the same way: “Ba Nga” and “Mạ Nga” (Nga being their eldest daughter). Perhaps this is a common way of speaking in Bồ Trạch, Quảng Bình.

Giương sống của ông Gioan Baotixita Cao Như Thế

Di sản Người để lại không phải là của cải vật chất, mà là những giá trị tinh thần. Đó là một đức tin kiên vững nơi Chúa và Mẹ Maria. Đó là lòng nhân ái, vị tha, sống có nghĩa, làm việc bổn phận cách tích cực đầy tinh thần trách nhiệm. Ba đã sống một đời chan hòa tình yêu thương, không hận thù, không chia rẽ, không định kiến, luôn mong mỏi sự phát triển cho cộng đoàn và quê hương xứ sở.

Giữa một thế giới đang từ chối Đấng Tạo Hóa và đánh mất cảm thức về tội lỗi, gương sống của Ba như một lời cảnh tỉnh: hãy sống đẹp để ra đi có ý nghĩa. Hãy quyết tin kính Chúa và sám hối tội lỗi để sống theo Lời Người.

Cảm ơn Ba vì nhờ ân sủng Chúa và nỗ lực cá nhân, Ba đã chiến đấu trong cuộc chiến chính nghĩa, đã chạy đến cùng đường, và đã giữ vững đức tin (2 Timôthê 4, 7).

Xin Ba cầu cùng Chúa cho tất cả con cháu cũng được bắt chước gương sống của Ba.

Tạp Bút Về Ba

1. Cách xưng hô giữa vợ chồng:

Ba, Mẹ thường dùng tên đưa con đầu lòng (anh Thắng) để gọi nhau, cụ thể là "Ba Thắng", "Mẹ Thắng". Nghe nó dân dã mộc mạc làm sao. Di dượng Hóa cũng có cách gọi nhau như vậy: "Ba Nga", "Mẹ Nga" (chị Nga là con gái đầu của di dượng Hóa). Có lẽ đây là cách xưng hô của miền Bồ Trạch, Quảng Bình!

2. Ba là người không biết bơi:

Nguyên Ông Giáo Vị là người thân sinh ra Ba, chỉ có Ba là con trai độc nhất, còn lại là 5 o. Cho nên không bao giờ Ba được đi tắm sông kéo sọt chết đuối mất nòi, cho nên Ba không biết bơi là lẽ đương nhiên. Các o trong nhà còn phải ăn uống kiêng khem để cho Ba ăn cơm đi học trường huyện.

3. Ba là người viết chữ đẹp:

Nét chữ của Ba nghiêng về bên (P) và đều tăm tắp. Dù tuổi cao tác lớn, phong cách viết chữ này vẫn không thay đổi. Người ta nói "xem chữ biết tính người", cho nên Ba luôn là người chu đáo, ngay thẳng, sống có trước có sau. Các con cái đều được hướng dẫn tập viết chữ đẹp, các cháu cũng có hoa tay, có óc thẩm mỹ do di truyền của Ba, của Ông.

4. Ba là người ham làm việc:

Từ làm vườn, trồng cây cho đến sưu tầm các thứ. Sách vở, tài liệu được Ba sắp xếp cẩn thận, có lớp lang thứ tự đầu vào đó. Cây Ba trồng đều cho năng suất cao, đồ đạc thì sắp xếp để khi cần thì dễ kiếm. Đó là cách làm việc theo khoa học.

- **October 21, 1991:** The family emigrated to the United States under the HO-9 program and settled in Sunnyvale, California, where they remained.

After many years in prison, he returned home with declining health. Even so, he continued to work alongside his children, going to the fields, working in the rain and under the sun to earn rice, sweet potatoes, and cassava, hoping to help his children through those difficult years.

In the remote mountainous areas, where medical care was limited, God's providence remained with the family. They suffered from malaria again and again, sometimes severe and life-threatening, yet they overcame it through God's grace.

Despite the hardships, their faith life was never neglected. The family gathered in prayer every morning and evening. On major feast days, when possible, they would walk to the train station and travel to Qui Nhon to attend Mass.

A new chapter began when he, his wife, and five of their single children were able to immigrate to the United States under the HO program. Life became more stable, but the early years were still filled with challenges. Even so, he remained steadfast, guiding his family through hardship with faith and perseverance. In time, other family members were sponsored and reunited.

He often reminded his children and grandchildren to live with a spirit of gratitude, always giving thanks to God, the Blessed Virgin Mary, Saint Joseph, their homeland of Vietnam, the United States, and all the benefactors, friends, classmates, fellow soldiers, and colleagues who had supported and helped them along the way.

He was a man of deep faith, devoted to God in all things. He attended Mass daily whenever possible, regardless of the weather. Even during illness, he continued to participate in Mass from home. He was faithful in prayer, especially in praying the Rosary, setting an example for his children and grandchildren.

He lived with integrity both in military service and in everyday life. Careful in his work, he was always diligent, persevering, and patient in the face of hardship, constantly concerned for the well-being of his children and grandchildren, even in the smallest daily needs.

He was also a man of compassion and forgiveness, always ready to help those in need within his means.

Throughout his life, he faithfully fulfilled his roles, as a child of God, a husband, a father, and a soldier.

Contributions:

- Founding member, Hướng Phương Association Abroad (Northern California)
- Founder, Hướng Phương Parish Scholarship Fund (Vietnam)

- Founder, Lovers of the Holy Cross Vocations Fund (Hương Phương, Vietnam)
- Founder, Extended Family Support Fund (Hương Phương, Vietnam)
- Former President, Our Lady of Fatima Community, St. Martin Parish

After a serious illness, John the Baptist Cao Như Thế passed away at 11:49 a.m. on Tuesday, April 14, 2026, at the age of 95.

His passing leaves deep sorrow for his family, descendants, and all who knew him.

May God, through the intercession of the Blessed Virgin Mary and Saint Joseph, welcome his soul into Heaven and grant him eternal peace.

Tâm Tư & Ký Ức của Các Con Cháu về Ông Cố Gioan Baotixita Cao Như Thế

Ba kính yêu,

Ngày 26 tháng 3 năm 2026, 9 giờ 25 tối, đang ở nơi làm việc thì điện thoại ở nhà gọi tới báo tin “ba vào emergency rồi”, con hơi ngạc nhiên vì trước khi con đi làm ba vẫn bình thường, không có biểu hiện gì khác lạ, tuy dạo này sức khỏe thể chất và tinh thần có suy giảm, nhưng chung chung thì ba vẫn ổn. Trao đổi sơ với người trong nhà thì cũng thấy lạ là lần này tự ba nói đưa ba đi bệnh viện, một việc chưa bao giờ xảy ra. Hỏi lý do: đau bụng. Con tự nghĩ “không có gì quan trọng”, ba thường nói câu này với con khi thấy con lo lắng về một việc gì đó. Dòng suy nghĩ vẫn tiếp tục, có lẽ cũng như những lần trước, vào bệnh viện một vài ngày rồi lại được xuất viện về nhà thôi, chuyện thường xảy ra với những người lớn tuổi như ba mà.

10 giờ tối, nơi làm việc đóng cửa, con chạy xe thẳng đến bệnh viện, làm thủ tục vào phòng cấp cứu. Ba đang nằm với các thiết bị y tế theo dõi trên người. Theo chẩn đoán của bác sĩ, tình trạng sức khỏe của ba không quá nghiêm trọng, viêm phổi nhẹ bên phải và tiểu cầu thấp. Viêm phổi nhẹ thì sẽ được điều trị bằng kháng sinh, còn tiểu cầu thấp thì cần theo dõi ít hôm. Tiểu cầu thấp! Con nghe quen quen, khám tổng quát của con thì tiểu cầu là 125 Thousand/uL với chữ L in đậm cạnh đó, cũng thấp mà, con vẫn bình thường, có thấy gì đâu. So sánh khắp khiêng thì ở khía cạnh nào đó ba có lẽ còn khỏe hơn con: con hay chóng mặt, lái xe thì được mà ngồi xe là say sóng nôn ói, chưa kể mấy thứ linh tinh, ba không bị những thứ này.

Ngày 27 ra khỏi emergency room, ba được đưa lên phòng 4319. Khi biết tiểu cầu bình thường là 150,000-450,000uL mà tiểu cầu của ba lúc nhập viện chỉ có 3,000/uL, là mức nghiêm

Dear Dad,

On May 15, 2009, our family was sponsored by you to come and settle in the United States. After that, you chose for me to stay with you and care for you until this very day. In the blink of an eye, it has already been 17 years.

Now, every memory, every happy and sad story, suddenly comes rushing back. Your passing is a great loss to our entire family. Even though we know that birth, aging, illness, and death are the natural course of life that everyone must go through, I still feel such deep pain in my heart. Watching you during those days in the hospital, enduring waves of pain, the fear and discomfort when the medical staff inserted tubes into your mouth to suction phlegm, seeing you exhausted and uneasy, your arms swollen and bruised from repeated blood draws and IV treatments, yet still trying to endure it all on your own, it broke my heart. I felt so much pain and love for you.

On March 26, 2026, at 7:30 in the evening, you said you had stomach pain and asked to be taken to the hospital. At first, I thought it would be like the other times, that you would go to the hospital, receive treatment, and then return home. But no. This time, you truly left us forever.

The day you left, you did not say goodbye to anyone. You just went, without being able to say a word to your children and grandchildren. You left us, Dad. Now that you are gone, the house feels so empty. Each day when I pass by your room, I no longer see you. I no longer hear you call, “Hoa, find Mass for me.” That was what you would say whenever you wanted me to turn on the computer so you could watch daily Mass online. I no longer see you slowly walking out to get the mail or moving in and out of the house.

Dad, thank you for everything you have done for our family and for the children. Even though I did not always say it, I have always respected and been deeply grateful to you. You were a man of integrity and honesty, living a simple and devout life, always thinking of others. You were a shining example for your children and grandchildren to follow. All your life, you saved and sacrificed, always thinking of your children and grandchildren.

Dad, you told me that you would wait to attend your eldest grandson’s wedding. I had hoped you would be there to bless him on that important day. But you could not wait any longer.

On April 14, 2026, at 11:49 AM, God called you home. Your journey in this life has come to an end. Now you can peacefully leave this world and return to Mom. Please continue to watch over and protect all the children and grandchildren of our extended family.

Good-bye, Dad! See you in Heaven.

Your daughter-in-law,
Đặng Thị Thúy Hoa

Kính thưa Ba!

Ngày 15 tháng 05 năm 2009, gia đình con được Ba bảo lãnh và định cư tại Mỹ. Sau đó thì con đã được Ba chọn ở lại với Ba và chăm sóc cho Ba đến tận ngày hôm nay. Thấm thoát mới đó mà đã 17 năm rồi.

Giờ đây trong từng ký ức, từng câu chuyện vui chuyện buồn bắt chợt lại ùa về. Ba ra đi là một sự mất mát lớn với đại gia đình mình. Dẫu biết Sinh Lão bệnh tử vốn là quy luật của cuộc sống, ai ai rồi cũng phải trải qua, biết vậy! Nhưng sao trong lòng con đau quá, khi chứng kiến những ngày Ba nằm điều trị trong bệnh viện những con đau dần vật, những sự sợ hãi đau đớn khi bị nhân viên y tế thọc ống vào miệng hút đàm, Ba mệt mỏi khó chịu, 2 cánh tay Ba sưng tấy và tím bầm do những lần lấy máu và truyền thuốc, nhưng Ba vẫn cố gắng chống chọi một mình, nhìn Ba như vậy con rất đau lòng và thương Ba lắm.

Ngày 26 tháng 03 năm 2026 vào lúc 7:30 chiều Ba nói Ba đau bụng và đòi đưa Ba đi bệnh viện, cứ trước nghĩ như những lần khác, là Ba đi vào bệnh viện chữa bệnh xong rồi Ba lại về. Nhưng không! Lần này Ba vĩnh viễn ra đi thật rồi...

Ngày Ba đi, Ba không tạm biệt ai cả, Ba cứ vậy mà đi không nói với con cháu được lời nào. Ba bỏ anh chị em con và các cháu Ba đi thật rồi! Ba đi rồi, nhà mình vắng lặng quá! Mỗi ngày đi ngang qua phòng Ba con không được nhìn thấy Ba nữa, không còn được nghe Ba kêu "Hoa ơi! Tìm Chúa cho Ba với". Đây là câu nói mỗi khi Ba muốn nhờ con mở máy computer cho Ba xem lễ trực tuyến hằng ngày, không còn nhìn thấy Ba lom khom đi ra lấy thư hay ra vô trong nhà...

Ba ơi! Cảm ơn Ba về tất cả những gì Ba đã làm cho gia đình con và các cháu. Không nói ra nhưng con luôn tỏ lòng kính trọng và biết ơn Ba rất nhiều, Ba là một người Thanh Liêm Chính trực, sống đời sống giản dị đạo đức, luôn biết nghĩ cho người khác, Ba là tấm gương sáng đáng để con cháu bắt chước noi theo. Cả một đời chỉ biết tích góp dành dụm để dành mọi thứ lo cho con cho cháu.

Ba ơi! Ba đã nói với con là Ba đợi để tham dự đám cưới Cháu Nội Đích Tôn của Ba mà! Con mong muốn có Ba để Ba chúc phúc cho cháu trong ngày trọng đại này. Nhưng Ba không đợi được nữa rồi!

Ngày 14 tháng 04 năm 2026, lúc 11 giờ 49 phút, Ba đã được Chúa gọi về. Hành trình dương thế của Ba đã khép lại, giờ đây Ba thanh thản rời khỏi trần gian để về với Mẹ. Mong Ba luôn dõi theo và phù hộ cho các con các cháu của đại gia đình mình Ba nhé!

Tạm biệt Ba. Hẹn gặp Ba trên Nước Trời.

Con Dâu của Ba,
Đặng Thị Thủy Hoa

trọng, con vẫn lạc quan nghĩ rằng loại bệnh này có lẽ cũng dễ chữa trị, chứ không khó như ung thư, thiếu tiểu cầu thì truyền dịch tăng tiểu cầu, cũng như thiếu máu thì truyền máu, có gì đâu, không nên lo lắng quá. Sau lần truyền đầu tiên, tiểu cầu tăng lên 8,000/uL, nhưng lại giảm xuống như trước, những ngày sau tình trạng vẫn tiếp tục như vậy, có lúc xuống dưới 2,000/uL. Lúc này con nghĩ có chuyện không ổn rồi. Các bác sĩ đã dùng tất cả các phác đồ điều trị cần thiết để tìm nguyên nhân, nhưng vẫn chưa tìm ra, chỉ còn cách cuối cùng là làm biopsy/lấy tủy xương để tầm soát ung thư. Bác sĩ cảnh báo việc này không thay đổi kết quả điều trị và có nhiều rủi ro. Gia đình chia làm hai: một nửa nói không nên làm vì làm cũng không ích gì trong việc điều trị, thêm nữa ba đã già rồi, làm chỉ gây thêm đau đớn không cần thiết, phần còn lại nói nên làm. Con thì nghĩ nên làm vì sau khi tìm hiểu thì biết thủ thuật này không gây đau đớn, chỉ gây khó chịu vì thuốc tê sẽ được sử dụng, và họ lấy nơi xương chậu chứ không phải ở cột sống, thời gian khoảng 10 phút và rủi ro xuất huyết cũng không cao, vì trong thời gian rồi y tá lấy máu xét nghiệm, con thấy máu vẫn đông bình thường. Hơn nữa "còn nước còn tát", tìm được nguyên nhân may ra việc chữa trị sẽ kết quả hơn chẳng. Kết quả sau khi làm biopsy lóe lên tia hy vọng: không phải bệnh tủy, tủy không bị hỏng, tủy vẫn sản xuất tiểu cầu - không phải ung thư, mà là rối loạn ngoại vi, có thể do nhiễm trùng nặng trước đó, phản ứng miễn dịch và cơ thể suy kiệt. IVIG, Steroid, truyền dịch không hiệu quả. Không có phương pháp điều trị mạnh đảo ngược hiệu quả trong trường hợp này, vì tủy không phải là vấn đề mà là cơ thể đang tự phá tiểu cầu.

Ngày 9 tháng 4, ba được chuyển xuống phòng 1353 rồi 1357. Sự chăm sóc ở đây có vẻ tốt hơn. Con và cả nhà không ai nghĩ tình trạng sức khỏe của ba biến chuyển theo chiều hướng xấu như vậy, theo thời gian những điều không mong muốn nhất xảy đến: khó nuốt đến không thể nuốt được, chỉ số Oxy xuống mức thấp phải thở một máy rồi hai máy với dung lượng cung cấp mức tối đa, nhiễm trùng lan sang phổi trái, cơ thể suy kiệt vì hơn 10 ngày không ăn uống gì. Nhưng điều đau lòng nhất có lẽ là ba muốn nói nhiều với con cháu mà không nói được. Không ai trong gia đình dám nói ra, nhưng con thấy cánh cửa hy vọng đã đóng lại sau lưng mình.

Bác sĩ, y tá, các con, các cháu và mọi người đã làm tất cả những gì có thể làm, nhưng ngày 14 tháng 4 năm 2026, ngày ra đi của ba đã được Thiên Chúa đóng ấn.

Ngày 20 tháng 7 năm 1954, Việt Nam chia đôi đất nước, ba đã bay từ Bắc vào Nam, con nghe ba nói lúc đó má có thai gần đến ngày sinh nên ba xin được người Pháp cho đi tản bằng máy bay.

Ngày 21 tháng 10 năm 1991, ba bay đến Hoa Kỳ, quê hương mới, đất nước tạm dung.

Ngày 14 tháng 4 năm 2026, ba đang bay đến Công Trời.

Cầu xin Thiên Chúa là Cha giàu lòng thương xót đưa ba vào Nước Trời, nơi định cư vĩnh viễn, không còn lo lắng, đau khổ và bệnh tật.

J.B. Cao Đức Thắng.

Beloved Dad,

On March 26, 2026, at 9:25 p.m., while I was at work, I received a call from home saying, “Dad has been taken to the emergency room.” I was a bit surprised because before I left for work, you were still normal and showed no unusual signs. Although recently your physical and mental health had declined somewhat, overall you were still stable.

After briefly speaking with the family, it also seemed unusual that this time you yourself asked to be taken to the hospital, something that had never happened before. When I asked the reason, they said it was stomach pain. I told myself, “It’s nothing serious.” You often said this to me whenever you saw me worrying about something.

My thoughts continued. Perhaps it would be like the previous times, going to the hospital for a few days and then being discharged home. That is something that often happens to elderly people like you.

At 10:00 p.m., when work closed, I drove straight to the hospital and checked into the emergency room. You were lying there with medical devices attached to monitor your condition. According to the doctor’s diagnosis, your condition was not too serious: mild pneumonia in the right lung and low platelet count. Mild pneumonia would be treated with antibiotics, and low platelets would need to be monitored for a few days.

Low platelets. That sounded familiar. In my own routine checkups, my platelet count was 125,000uL, marked with a bold “L” next to it, also low, yet I felt completely normal and noticed nothing unusual. If I compare loosely, in some ways you might even have been healthier than me. I often feel dizzy. I can drive, but when I ride as a passenger, I get motion sickness and nausea, not to mention other minor issues. You never had these problems.

On March 27, after leaving the emergency room, you were moved to room 4319. When I learned that the average platelet reading is in between 150,000-450,000uL, but upon admission, yours was only 3,000uL, a critical level, I still remained optimistic. I thought this condition might be easy to treat, not as difficult as cancer. If platelets are low, then transfuse platelets, just as low blood requires a blood transfusion. There seemed to be nothing to worry about.

After the first transfusion, your platelet count rose to 8,000uL, but then dropped again. In the following days, the situation continued like that, sometimes falling below 2,000uL. At that point, I began to feel that something was not right.

The doctors used all the necessary treatment protocols to find the cause, but still could not determine it. The only remaining option was a biopsy, taking bone marrow to screen for cancer. The doctor warned that this would not change the treatment outcome and carried certain risks.

The family was divided into two groups. One half said it should not be done because it would not help with treatment and would only cause unnecessary pain, especially since you were already old. The other half said it should be done.

As for me, I thought it should be done. After looking into it, I learned that the procedure would not be painful, only uncomfortable because local anesthesia would be used. The sample would be taken from the hip bone, not the spine, the procedure would take about ten minutes, and the risk of bleeding was not high. During previous blood tests, I saw that your blood still clotted normally. Besides, as long as there is still hope, we should keep trying. If the cause could be found, perhaps the treatment would be more effective.

After the biopsy, a small ray of hope appeared. It was not a bone marrow disease. The marrow was not damaged and was still producing platelets. It was not cancer, but a peripheral disorder, possibly caused by a severe infection before, an immune reaction, and the body being weakened.

IVIG, steroids, and transfusions were not effective. There was no strong treatment that could reverse the condition in this case, because the marrow was not the problem. The body itself was destroying the platelets.

On April 9, you were transferred to room 1353 and then 1357. The care there seemed better. No one in the family expected your condition to worsen in this way. Over time, the most difficult things began to happen: difficulty swallowing until you could no longer swallow, oxygen levels dropping so low that you needed one machine and then two machines at maximum support, infection spreading to the left lung, and your body becoming exhausted after more than ten days without eating or drinking.

But the most painful thing was that you wanted to say so much to your children and grandchildren, yet you could not speak. No one in the family said it out loud, but I felt that the door of hope had closed behind us.

The doctors, nurses, your children, grandchildren, and everyone did everything they could, but on April 14, 2026, the day of your passing was sealed by God.

On July 20, 1954, when Vietnam was divided, you flew out from the North to the South. I heard you say that at that time Mom was pregnant and close to giving birth, so you were granted evacuation by the French.

On October 21, 1991, you flew to the United States, a new homeland, a place of refuge.

On April 14, 2026, you are flying toward the Gates of Heaven.

I pray that God, our merciful Father, will welcome you into His Kingdom, your eternal home, where there is no more worry, suffering, or illness.

J.B. Cao Đức Thắng
